

29. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

19. ČERVENCE 1998

Z obsahu:

Duch svatý – protagonista evangelizace

Jan Pavel II. při
generální audienci
1. července 1998
– strana 2 –

Pravda ve víře, v teologii a v církvi

Dr. Kurt Krenn,
biskup St. Pölten
– strana 4 –

Na obranu víry

„Motu proprio“
– strana 5 –

Dopis arcibiskupa

**Mons. Jana
Graubnera**
– strana 6 –

Hospodin je můj Pastýř

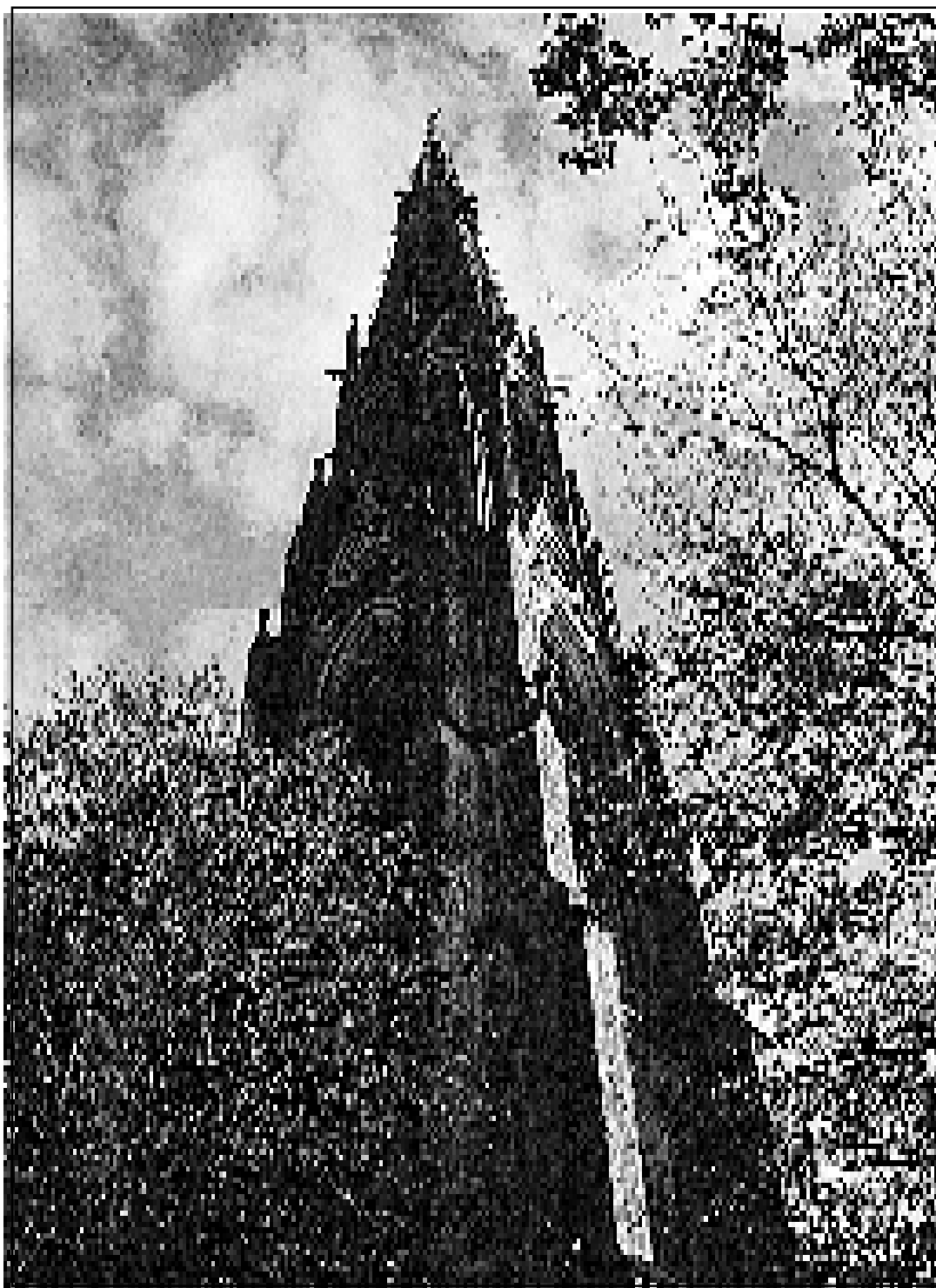
Z homilie Svatého otce
v Salcburku 19. 6. 1998
– strana 8 –

Úspěch nebo fiasko?

Po návštěvě Jana
Pavla II. v Rakousku
– strana 9 –

Oznámí vám, co má přijít (J 16,13)

Jacques Magnan
– strana 10 –

Duch svatý – protagonista evangelizace

Jakmile v den Letnic Duch svatý sestoupil na apoštoly, začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat (srov. Sk 2,4). Lze tedy říci, že Církev právě ve chvíli svého zrození dostává jako dar od Ducha svatého schopnost hlásat velké Boží skutky (Sk 2,11) – to je dar evangelizace.

Tento fakt zahrnuje a odkrývá základní zákon dějin spásy: Nelze ani evangelizovat ani prorokovat, není prostě možné mluvit o Pánu a jménem Pána bez milosti a moci Ducha svatého. S použitím biologické analogie bychom mohli říci: Jako lidské slovo je neseno lidským dechem, tak Boží slovo je předáváno Božím dechem skrze jeho *ruach* nebo *pneuma*, což je Duch svatý.

Duch a Slovo

Tento svazek mezi Duchem svatým a Božím slovem lze znamenat již ve zkušenosti dávných proroků. Povolání Ezechiela je popisováno jako vlití Ducha do osoby: (*Pán*) *mi řekl: „Lidský synu, postav se na nohy, budu s tebou mluvit.“ Jakmile ke mně promluvil, vstoupil do mne Duch a postavil mě na nohy. I slyšel jsem ho k sobě mluvit* (Ez 2,1–2).

Poutníky z Prostějova pozdravil Svatý otec těmito slovy: „Milí poutníci z Prostějova! Tuto neděli budou zpívat tisíce poutníků na Velehradě: *K Tobě hlas prosby z této vlasti vane, dědictví otců zachovej nám, Pane!* Ano, dědictví otců, svatých Cyrila a Metoděje a všech generací vašich předků, to je živá víra v Ježíše Krista, Spasitele světa. Vaším úkolem i radostí je uchovat víru a předat ji mladé generaci. K tomu z celého srdce žehnám vám i vašim drahým ve vlasti. Chvála Kristu!“

V Izaiášově knize čteme, že budoucí služebník Hospodinův bude hlásat právo národům právě proto, že Hospodin vložil na něho svého Ducha (srov. Iz 42,1).

Podle proroka Joela se **meziánká doba bude vyznačovat všeobecným vylitím Ducha: Potom vylíjí svého Ducha na každého člověka** (Joe 3,1). A důsledkem tohoto seslání Ducha *vaší synové a vaše dcery se stanou proroky* (tamté).

Pouto Duch-slovo dosahuje svého vrcholu v Ježíši: On je totiž samo Slovo, které se stalo tělem působením Ducha svatého. Začíná kázat v *moci Ducha svatého* (srov. Lk 4,14nn). V Nazaretě ve svém vstupním kázání vztahuje na sebe úryvek Izaiáše: *Duch Hospodinův je nade mnou... Poslal mě, abych donesl chudým radostnou zvěst* (Lk 4,18). Jak zdůrazňuje čtvrté evangelium, poslání Ježíše, toho, kterého poslal Bůh a *mluví Boží slova*, je plodem daru Ducha svatého, kterého dostal *v míře neomezené* (srov. J 3,34). Když se pak Ježíš ve večeradle zjevuje svým učedníkům večer o Velikonocích, udělá tak výmluvné gesto, když na ně dechne se slovy: *Přijměte Ducha svatého* (srov. J 20,21n).

Duch a Církev

Od tohoto dechnutí se rozvíjí život Církeve. »Duch svatý je protagonistou veškerého poslání Církeve« (Redempt. Miss. 2). Církev hlásá evangelium díky jeho přítomnosti a jeho spásanosné síle. Když se svatý Pavel obrací na křesťany v Soluni, tvrdí: *Když jsem k vám přinesl evangelium, nebyla to jen pouhá slova, nýbrž také projevy moci a Ducha svatého* (1 Sol 1,5). Svatý Petr definuje apoštoly jako *ty, kteří vám přinesli evangelium v moci Ducha svatého* (1 Pt 1,12).

Co to ale znamená »evangelizovat v Duchu svatém«? Souhrnně lze říci: **evangelizovat v síle, v novosti a v jednotě Ducha svatého**.

Evangelizovat v síle Ducha, to znamená být **oděni onou mocí**, která se svrchovaným způsobem projevila v Ježíšově evangelizační činnosti. Evangelium říká, že posluchači nad ním žasli, protože *učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoník* (Mk 1,22). Ježíšovo slovo vymítá zlé duchy, utiňuje bouře, uzdravuje nemocné, odpouští hříšníkům, křísí mrtvé.

Ježíšova moc je výsledek sdílení Ducha jakožto velikonočního daru určeného církvi. Tak vidíme, jak jsou apoštoly bohatí na »parhézii« neboli onu statečnost, jež je uschopňuje **mluvit o Ježíši beze strachu**. Protivníci jsou ohromeni, neboť *poznávali, že jsou to lidé neučení a prostí* (Sk 4,13).

I Pavel může díky daru Ducha nové úmluvy tvrdit v celé pravdě: *Když tedy máme takovou naději, vystupujeme s plnou jistotou* (2 Kor 3,12).

Ducha svatý a nová evangelizace

Tato síla Ducha je více než kdy jindy nezbytná pro křesťana naší doby, od kterého se požaduje, aby vydával svědectví o své víře ve světě, který je často lhostejný, ne-li nepřátelský, a silně poznamenaný jak relativismem, tak hédonismem. Je to síla, kterou potřebují zvláště kazatelé, kteří mají **předkládat evangelium, aniž by dělali ústupky kompromisům nebo falešná zjednodušení**, a hlásat Kristovu pravdu *za všech okolností, vhod či nevhod* (2 Tim 4,2).

Duch svatý také zaručuje pro hlásání charakter **stále obnovené aktuality**, aby kázání neupadalo do prázdného opakování formulí a do chladného uplatňování různých metod. Kazatelé totiž musí být ve službách »Nové úmluvy«, která

není založena na liteře, jež umrtvuje, nýbrž *na Duchu, který jí dává život* (srov. 2 Kor 3,6). Nejde o to šířit *starý řád litery*, nýbrž *nový řád Ducha* (srov. Řím 7,6). Je to požadavek, který je dnes zvláště náležitý pro »novou evangelizaci«. Ta bude opravdu nová v horlivosti, v metodách, ve výrazech, jestliže ten, kdo hlásá podivuhodné Boží skutky a mluví jeho jménem, nejdříve bude **naslouchat Bohu a stane se učenlivým vůči Duchu svatému**. Základem je tedy kontemplace, která spočívá v **naslouchání a v modlitbě**. Jestliže se hlasatel nemodlí, skončí tím, že bude *hlásat sebe sama* (srov. 2 Kor 4,5) a jeho slova zůstanou *prázdňými světskými řečmi* (srov. 2 Tim 2,16).

Duch vede k jednotě

A konečně, Duch provází a podněcuje církev, aby **evangelizovala v jednotě a aby vytvářela jednotu**. Seslání Ducha svatého nastalo, když učedníci byli všichni *shromážděni na jednom místě a... jednomyslně setrvali na modlitbách* (Sk 1,14). Když přijali Ducha svatého, Petr vystoupil v prvním kázání k zástupu *spolu s ostatními jedenácti* (Sk 2,14): Je to obraz sborového hlásání, jež má zachovat tento charakter, i když jsou hlasatelé roztroušeni po celém světě.

Hlásat Krista z podnětu jediného Ducha na prahu třetího tisíciletí v sobě zahrnuje povinnost všech křesťanů vyvíjet konkrétní a velkodušné **úsilí o dokonalé společenství v jednotě**. Je to velký úkol ekumenismu, který je třeba sledovat vždy s novou nadějí a účinným úsilím, i když **čas i výsledky jsou v rukou Otce**, který po nás žádá, abychom s pokornou připraveností přijímali jeho plány a vnitřní inspiraci Ducha. "

*Bolletino Vaticano
mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Nejlepší stránka

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti*

**Jsi příliš pečlivá a znepokojuješ se
pro mnoho věcí**

Na svých cestách po Palestině přivádí tě dnes Ježíš do Betánie do Lazarova domu. Vítají jej zde dvě sestry. Budeš-li tiše a soustředěně sledovat jejich chování, může ti to posloužit jako zrcadlo, které ti ukáže, s jakým užitkem přijímáš Pána pod svou střechu.

Rozdíl v chování Marie a Marty je patrný na první pohled. Klid a soustředěnost jedné, která se posadila na zem u Ježíšových nohou, kontrastuje s horlivou činností, které se věnuje druhá. Mariiny oči visí na Ježíšových rtech a její srdce lačně polyká slova, která vycházejí z jeho úst. Marta se naopak vrhá do práce, chce využít této příležitosti, aby projevila nejen svou štědrost, ale i dovednost. Chce se ukázat před Pánem a jeho doprovodem v nejlepším světle. Není to i u tebe častým důvodem tvé nadměrné horlivosti? Pozoruj však, jak se z Martiny tváře postupně vytrácí radost, která z ní vyzařovala při Ježíšově příchodu. Úkol, který si sama uložila, pro ni začíná být břemenem. Ztráta klidu a radosti je nejčastějším průvodcem nadměrné aktivity.

Ale ztráta klidu a radosti může zakalit i naše vztahy k bližním. Neznáš ten pocit nevole vůči bližním kolem sebe, kteří nesdílejí tvůj chvat a shon, nezdá se ti přitom, jako by oni byli vinni, že nemůžeš unést své vlastní břemeno? Čím snáze však obviňuješ druhé, tím hůře si uvědomuješ své vlastní omyly. Jak hluboce již Marta tone ve svém vlastním víru, poznáváš z toho, že se se svými výtkami obrací dokonce i proti samotnému božskému Hostu. Ten, který má být středem a cílem všeho našeho snažení i naší pozornosti, je náhle obviňován, že nedostatečně respektuje zájmy své hostitelky.

Je to věru bláhová výtka. Ježíši nikdy není jedno, co se děje s tebou a v tobě. Nedívá se se zalíbením na to, jak si sama připravuješ neklid a soužení. Bůh není pramenem nepokoje a nervozity. Jejich příčiny hledej spíše u sebe. Ve skutečnosti se soužíš jen proto, že se znepokojuješ pro mnoho věcí, zatímco stačilo docela málo. Chceš-li posloužit svému Hostu, snaž se poznat, po čem on touží, co on od tebe očekává. Máš-li však před očima přede-

vším své velkolepé plány, svou snahu předvést, co všechno dokážeš, co umíš zařídít, celá tvá mysl a tvé srdce se upnou na činnost pro činnost. Jak vidíš, musíš si dát pozor, neboť nakonec i to, co chceš udělat pro Ježíše, může tě zaujmout samo o sobě natolik, že ti pak v tvé mysli a v tvém srdci pro něho ani nezbude místo, nebo se ti dokonce zdá, jako by ti překážel.

Tvá modlitba je roztržitá, protože tvé myšlenky nekrouží kolem Ježíše, nýbrž kolem tebe. Staráš-li se příliš o mnoho věcí, je to také proto, že spoléháš více na sebe než na Pána. Myslíš, že všechno závisí jen na tobě. Ale Ježíš k tobě přece nepřichází, aby tě zavalil starostmi a shonem. Naopak, přináší osvobození a radost. Horečná aktivita není to, co Pán od tebe očekává.

Jestliže se dokážeš na chvíli odpoutat od svého chvatu, utišíš se, jistě se brzy dovíš, čeho je zapotřebí. Udělej si konečně jednou čas, usedni k Ježíšovým nohám a nech se přesvědčit, že tu vůbec nejde o tvé dílo, o tvé plány, ba ani o tvé úspěchy. Zbytečně si bereš do hlavy to, co je především jeho záležitostí, zatímco tvou hlavní a vlastně jedinou starostí je, abys byla povolným a pohotovým nástrojem v jeho ruce.

Možná ti už připadá obtížnější odpoutat se od horečné aktivity než se v ní utápnout. Copak ses vydala za Ježíšem, abys dělala jen to, co sis navykla a co se ti nejvíce líbí? Nechtěla jsi být s ním, abys doplnila to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap? Odpoutej se od své záliby v rušné činnosti. I kdyby před tebou stála celá hora úkolů, neďivej se tuto horu, ale na Ježíše. On nečeká na to, jak si poradíš s touto horou, ale jak mu dáš s láskou a vnitřní radostí vždy právě jen přítomný okamžik. Všechno, co tě přitahuje více než on, není od něho ani pro něho.

Pohled na Marii, která si zvolila tu nejlepší stránku. Ona ti vysvětlí, že Ježíš k tobě nevstupuje, protože zde hledá bohatě prostřený stůl. Přichází, aby tě sám pozval ke svému stolu: *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas, k tomu vejdu a budu jíst u něho – já u něho a on u mne* ⁽¹⁾. Boj se, abys nepřeslechla jeho klepání. Chce ti sdělit tajemné rozhodnutí, o kterém nikdo nic nevěděl, chce ti odhalit bohatství své božské dobroty. Nechej se uzdravit a proměnit.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾2. ant. k přijímání (Zj 3,20)

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 18,1–10a

Hospodin se zjevil Abrahámovi v doubravě Mamre, když seděl za největšího denního parna u vchodu do stanu. Když totiž zdvihl své oči a podíval se, hle – stáli před ním tři muži. Sotva je spatřil, běžel jim vstříc od vchodu do stanu, poklonil se až k zemi, a řekl:

„Můj pane, jestliže jsem nalezl přízeň v tvých očích, nepřecházej kolem svého služebníka. Připraví se trochu vody, abyste si umyli nohy, a odpočnete si pod stromem. Přinesu kousek chleba, posílíte se a pak můžete jít dál, neboť proč byste jinak šli kolem svého služebníka?“ Odpověděli: „Nuže, udělej, jak jsi řekl!“

Abrahám pospíšil do stanu k Sáře a pravil: „Honem vezmi tři měřice mouky, té nejjemnější, zadělej ji a upeč placky!“ Potom Abrahám běžel ke stádu, vzal mladé krmné tele a dal ho služebníkově, aby ho rychle upravil. Pak vzal kyselý i sladký mléko, tele již upravený a předložil jim to. Obsluhoval je pod stromem, zatímco jedli.

Zeptali se: „Kde je tvá žena Sára?“ Odpověděl: „Tady ve stanu.“ (Hospodin) řekl: „Vrátím se k tobě napřesrok v tento čas a tvá žena Sára bude mít syna.“

2. čtení – Kol 1,24–28

Bratři!

Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církve. Do jejích služeb jsem se dal, jak to bylo ve shodě s Božím darem, který mi Bůh svěřil, abych vám plně oznámil Boží slovo, totiž to tajemné rozhodnutí, které bylo skryté od věků a od pokolení, ale které teď bylo odhaleno jeho věřícím: těm Bůh chtěl oznámit, jaké bohatství božské slávy je pro pohany v tomto tajemném rozhodnutí, že Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu.

O něm my kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalým ve spojení s Kristem.

Evangelium – Lk 10,38–42

Ježíš přišel do jedné vesnice, kde ho přijala do domu nějaká žena jménem Marta. Měla sestru, která se jmenovala Marie. Ta se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč. Marta měla plno práce s obsluhou. Přistoupila k němu a řekla: „Pane, nezáleží ti na tom, že mě má sestra nechala obsluhovat samotnou? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“

Pán jí odpověděl: „Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí. Jen málo je třeba, ano, jen jedno. Marie si vybrala nejlepší úděl, a ten jí nikdo nevezme.“

Pravda ve víře, v teologii a v Církvi

Proti módním tézím o libovůli a náhodě

Samo slovo **pravda** provokuje často lidskou iracionalitu k různým reakcím. Slovo pravda již samo dráždí a rozděluje ducha lidí, i když o tom ještě nezačala výměna názorů. V životním pocitu a v kulturních formách naší doby zavládla averze již proti samotnému slovu. V široké oblasti rozumového myšlení neexistuje ani z tradice ani ze současnosti taková definice pravdy, která by byla přijatelná pro všechny. Snad ještě nejvíce se tomuto požadavku přibližuje tautologie »Pravda je pravda«: Pravda platí sama o sobě, nemá žádnou vnější závislost a představuje se příměřeně sama sebou.

Pravda je v podstatě identita (totožnost), která v sobě nemá nějaký faktický bod, nýbrž má neohraničený vztah sama k sobě. To, co je jednou pravda, se nemůže z ničeho nic stát nepravdou a ani Bůh nemůže udělat nepravdivým to, co je anebo bylo pravdou.

I v takovém myšlenkovém uvažování se objevuje nárok na totalitu (úplnost) toho, co má být pravdivé. Můžeme zde již vytušit určitou souvislost mezi myšlením a bytím, mezi pojmem a bytím, mezi poznatkem a poznávaným, a tato souvislost je pro pravdu v určitém smyslu rozhodující. V tradičním teologickém myšlení, které je až dodnes chápáno jako myšlení Tomáše Akvinského, platí popis: *Veritas est adaequatio mentis et intellectus* – Pravda je shoda mezi věcí a jejím poznáním. Tato shoda pak je uvědomělé vědění, které má v sobě ten, kdo vnímá, a které se vztahuje na to, co poznává. Podle Tomáše má pravda svůj základ v poznaném předmětu, ale dokonává se teprve úkonem rozumu.

Z metafyzické a teologické perspektivy je třeba vzhledem

k pravdě a lidskému poznávání zastávat stanovisko, že **rozumový poznávací akt pravdu nevytváří, nýbrž objevuje**. Sama pravda poznání spočívá v platnosti bytí a nebytí a lidský rozum ji nevytváří, nýbrž odhaluje ji jakožto předem danou.

Podle Tomáše Akvinského pravda není jen v Bohu. Spíše platí, že sám **Bůh je nevyšší a první pravda**. Bůh je nejvyšší pravda, protože jeho božské bytí není jen ve shodě s jeho božským intelektem; Boží Syn je také jeho vlastním poznáním. Jeho poznání je tedy mírou a příčinou jeho dalšího vlastního bytí: **Bůh sám v sobě je svým bytím a svým poznáním**. Když mluvíme o pravdě, musíme mluvit o »poznávání«, které je buďto pravdivé, nebo falešné. Jiné schopnosti poznávání, jako jsou lidské smyslové schopnosti, mohou být výstižné, ale ve vlastním smyslu nejsou pravdotvorné, protože nejsou schopny mít o pravdě jednoznačné vědomí.

Boží poznání a Boží pravda jsou ryzí totožností Boha se sebou samým. Bůh je dokonalé a nekonečné bytí, které stojí pevně samo v sobě (esse subsistens) a je bytím ve své podstatě (esse per essentiam). Takto popsaná Boží nevystižnost stojí sama v sobě a vymyká se jakémukoliv vnikání, je pro svou dokonalost nezměnitelná. Bůh nepotřebuje (na rozdíl od nás) k sebepoznání nikoho jiného ani jeho poznatky. Boží poznání je určitým druhem ryzího vlastního konu (aktu). Boží bytí je totožnost, která stojí sama o sobě a Boží pravda není nic jiného než dokonalá totožnost Boha se sebou samým. Proto popisuje První vatikánský koncil věrohodnost zjeveného Boha jako »autoritu téhož Boha, který nemůže klamat ani být klamán«. Zatímco existují filozofické systémy, které potřebují protiklad a opak

pro pokrok celku, pro metafyzickou teologii je omyl a protiklad k božskému možný pouze jako omezenost něčeho, co nemůže vstoupit do Boží identity. Odchylka a omyl neleží v rovině nekonečného Boha, který se nemůže ani odchýlit, ani zmýlit, a který také žádnou odchylkou ani omylem nemůže být nijak zpochybněn.

Jakkoliv podle učení Církve lidský rozum má schopnost dospět k vlastnímu poznání Boha, platí nicméně věta Čtvrtého lateránského koncilu (1215): »...**mezi Stvořitelem a tvorem nemůže být zjištěna žádná tak velká podobnost, aby nebylo možno zjistit mezi nimi ještě mnohem větší nepodobnost**.« Všechny pokusy lidského rozumu nesou s sebou při všem úsilí o podobnost ještě větší nepodobnost s Bohem. Agnostické a ateistické myšlenkové systémy tvoří ve svém důsledku protiklad k pravému poznání transcendentního Boha, při čemž svou případnou schopnost k pravdě omezují na to, co je imanentní, anebo vůbec Boží bytí popírají... Dnešní zápal, s jakým se bojuje proti existenci pravdy a proti platnosti pravdy, může budít dojem, že můžeme disputovat a diskutovat, aniž bychom vůbec nějakou pravdu potřebovali, protože konec konců všechno je subjektivní a relativní a jednotlivý případ nemá nárok na zevšeobecnění. Dnešní útěk před pravdou má takovou kulturní zástěrku: Kdo příliš lpí na pravdě a kdo ji chce neohroženě hlásat, je označen za opovržlivce; v Církvi se stalo takřka dokladem zbožnosti upouštění od nároku na pravdivost hlášané víry ve prospěch dialogu a tolerance a prohlásit se tedy za »hledajícího«. I v banálních životních pocitech člověka se šíří jako vedoucí myšlenka, že žádná tvrzení nemohou vyjádřit nic vyššího, co by pak mělo najít svou odezvu

v etice nebo v pravdách víry. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak by vlastně neexistovalo nic jistého. Zdrženlivost od pravdy, která vládne ve světě, pokračuje tvrzením: Pro všechno vyšší je lhostejné, jak svět existuje. Bůh se ve světě nezjevuje.

Svět, který krouží zpochybněním pravdy sám kolem sebe, používá ve své tautologii tento předpoklad: »Smysl světa musí ležet někdo mimo něj. Ve světě je všechno takové, jaké to je, a děje se to, co se děje. Nemá to všechno v sobě žádnou hodnotu, a pokud ano, pak tato hodnota je mimo toto dění a mimo toto bytí.« Toto utopení světa v náhodnosti zrovnoprávňuje všechny soudy, takže žádný výrok nemůže vyjádřit něco vyššího. Jenže pravda není svou podstatou náhodná a představuje ve svém vztahu k všeobecně platnému takové minimum nezbytného, které překračuje podstatně všechno náhodné. Kdo pokládá skutečnost světa za čistě náhodnou, jako by neměla žádný vztah ke zobecnění, vylučuje tímto způsobem pravdu z poznané skutečnosti. Neboť kde je všechno jen náhodné a ojedinelé, nemůže existovat žádné poznání pravdy, ani všeobecně platné, ani transcendentní.

Wittgstein, který nepřisuzuje našemu poznání právo na žádné »vyšší výroky«, které by vyjadřovaly pravdu o tom, co je to svět, vyciňuje v našem myšlení nicméně něco mystického: »Mystické není to, jaký je náš svět, nýbrž již to, že je.« Kdo uznává poznatelnou cestu k Bohu za důstojnou rozumu a při vši omezenosti lidského poznání nevylučuje možnost poznání Boží existence, ten se nechá přesvědčit o nezbytnosti pravdy o všem skutečném. Přitom nerozhoduje, co o Bohu poznáváme; docela dobrým výsledkem je již náhled, že opravdu není nic skutečného, není-li to zakotveno v pravdě.

(Dokončení příště)

Na obranu víry

Jan Pavel II. vydal 18. května 1998 formou MOTU PROPRIO zvláštní list AD TUENDAM FIDEM – Na obranu víry, kterým se upravují Kodex církevního práva a Kodex kánonů východní Církve. Kongregace pro nauku víry zveřejnila 9. ledna 1989 nové znění Vyznání víry a přísahy věrnosti, která se skládá při nástupu úřadu vykonávaného jménem Církve (AAS 81/1989). Jelikož nový kodex byl promulgován již v r. 1983, nerespektoval tyto nové formulace a chyběla tak jejich zakotvení právní, kázeňská a trestní podle jednotlivých kategorií pravd.

List Jana Pavla II. začíná těmito slovy:

»NA OBRANU VÍRY katolické Církve proti bludům, které se šíří od části věřících, především těch, kteří se záměrně věnují oborům posvátné teologie, pokládáme za naprosto nezbytné, abychom My, jejichž úkolem je utvrzovat bratry ve víře (srov. Lk 22,32), připojili k textům platného Kodexu kanonického práva a Kodexu kánonů východní Církve takové normy, které výslovně ukládají povinnost střežit pravdy předkládané rozhodným způsobem Učitelským úřadem Církve, a které se také výslovně zmi-

ňují o sankcích vztahujících se k této věci.«

Dále hovoří nové Motu proprio o apoštolském a nicejsko – cařihradském vyznání víry neboli symbolech a pokračuje o přísaze věrnosti, která se ukládá určitým věřícím při nástupu některých úřadů, které přímo nebo nepřímo souvisejí s hlubším zkoumáním pravd víry a mravů nebo jsou spojeny s výkonem moci v Církvi.

Vyznání víry, které je obsaženo v nicejsko – cařihradském symbolu, doplňují tři odstavce, jejichž smyslem je charakterizovat pravdy katolické víry, které Církve pod vedením Du-

cha svatého, jenž nás naučí veškeré pravdě (J 16,13), v průběhu věků hlouběji prozkoumala nebo ještě prozkoumá.

První odstavec říká: *Věřím pevnou vírou všechno to, co je obsaženo v napsaném nebo tradičním předaném Božím slovu a co Církve vyhlašuje, ať už slavnostně, nebo prostřednictvím řádného a všeobecného učitelského úřadu jako Bohem zjevené.* (Viz Kán 750)

Třetí odstavec říká: *Souhlasím poslušností rozumu a vůlí z nábožnosti se všemi naukami římského papeže nebo sboru biskupů, když předkládají učení svého autentického úřadu, i když nemají v úmyslu vydat o něm definitivní prohlášení* (Viz Kán 752).

Nicméně druhý odstavec, který říká: *Pevně přijímám a uznávám také všechny jednotlivé pravdy, které se týkají nauky ve věci víry a mravů, které církev předkládá definitivním způsobem*, nemá odpovídající kánon v Kodexu církevního práva. Tento odstavec vyznání víry je nesmírně důležitý z toho důvodu, že se týká pravd nezbyt-

ně spojených s Božím zjevením. Tyto pravdy, které v rozvoji katolické nauky znamenají zvláštní inspiraci Božího Ducha pro hlubší pochopení nauky ve věci víry nebo mravů, jsou spojeny jednak z historických důvodů, jednak jsou jeho logickým důsledkem.

Vedeni touto nutností rozhodli jsme zaplnit tuto mezeru následujícím způsobem: Kánon 750 bude mít nyní dva paragrafy (dosavadní znění tvoří § 1). § 2 má toto znění:

»Je třeba pevně přijmout a zachovat také celek i jednotlivosti, které předkládá v konečné podobě učitelský úřad Církve ve věcech víry a mravů, a tyto pravdy je třeba chránit jako posvátné a vykládat je věrně jako poklad víry. Staví se tedy proti učení katolické Církve, kdo tato tvrzení odmítá přijmout jako definitivní.«

O tyto doplňky se také rozšiřuje Kán 1371, který hovoří o trestním postihu těch, kteří učí nauce papežem nebo všeobecným sněmem odsouzené.

Podle L'Osservatore Romano 1. 7. 1998

Česká biskupská konference na Velehradě

26. plenárního zasedání České biskupské konference se zúčastnil nuncius Giovanni Coppa, zástupce Konference biskupů Slovenska (KBS) banskobystrický biskup Rudolf Baláž a zástupce Rakouské biskupské konference biskup ze St. Pölten Kurt Krenn, zástupce Polské biskupské konference biskup z Gliwice Jan Wiczorek.

Duchovní zamyšlení na úvod konference přednesl olomoucký světící biskup Josef Hrdlička. Vyšel z textů 13. až 17. kapitoly Janova evangelia, které pojednávají o Ježíšových rozhovorech s učedníky ve večeradle. Centrální myšlenkou je přítomnost zmrtvýchvstalého Krista ve společenství církve. Toto je zároveň stěžejní téma

připravované 2. mimořádné evropské synody v příštím roce.

Na programu byly informace o situaci církve v dnešní společnosti. Výsledky voleb hodnotí biskupové jako důkaz o celkovém zrání v naší společnosti. Biskupové také pozorně sledují společenské dění a očekávají sestavení nové vlády.

Prioritou ve vztazích církev – stát zůstává založení smíšené česko-vatikánské komise k řešení dosud otevřených otázek. Svůj význam měla nedávná návštěva ČBK v Bruselu, která se setkala s pozitivní odezvou ze strany evropských institucí. Významnou událostí na ekumenickém poli byla návštěva cařihradského patriarchy Bartoloměje, která proběhla v minulých dnech.

Zástupce RBK biskup Krenn pozdravil jménem rakouských biskupů zasedání ČBK a vyjádřil potěšení nad vzájemnými kontakty. Informoval o nedávném zvolení vídeňského arcibiskupa kardinála Christoha Schönborna novým předsedou RBK. Za slovenské biskupy pozdravil zasedání biskup Baláž a hovořil o současné situaci na Slovensku. Církve se snaží udržet svou nezávislost při hlásání evangelia a velké naděje klade do mladé generace.

Biskup Vojtěch Cikrle hovořil o dalším rozvoji duchovní služby v armádě České republiky po nedávném podpisu smlouvy s Ministerstvem obrany. Důležitá je příprava zájmové návštěvy Říma „Ad limina apostolorum“, při které mají

biskupové za úkol informovat papeže a římské kongregace o celkovém stavu svých diecézí. Pozornost byla věnována také současnému stavu a perspektivám krajanské duchovní služby, především v USA a Kanadě.

Hlavní poutní mše o slavnosti svatých Cyrila a Metoděje se konala na tribuně před velehradskou bazilikou v neděli 5. 7. v 10.30 hodin. Celebroval český primas kardinál Vlk, kazatelem byl P. Tomáš Špidlík SJ z Říma. V odpoledních hodinách biskupové koncelebrovali mši ještě na cyrilometodějském poutním místě Mikulčice. Hlavním celebrantem byl biskup Josef Koukl, kazatelem biskup Radkovský.

ČBK

Růženec patří všem, kteří chtějí získat naše Srdce: Srdce mého Syna a moje.

Přeji si, aby Srdce mého triumfujícího Syna všude vládlo. Oba chceme vaše štěstí a vaši blaženost ke cti nebeského Otce. Tato touha obou Nejsvětějších Srdcí přivolává přemíru milosrdenství.

Na zázračné medailce je mé Srdce spolu se Srdcem mého Syna. Kříž, jeho obět', vyrůstá i z mé oběti, kterou Otec žádal ode mne a kterou Syn přijal. Od Fiat v prvním tajemství tloučou obě naše Srdce v jednom taktu. Spolu přinášejí Bohu chválu a lásku, spolu zachraňují, trpí, děkují a prosí o odpuštění, spolu triumfují, dívají se na všechny lidská srdce, aby spojena s našimi tloukla ve stejném rytmu a dělala totéž, neboť to je jejich cesta i triumf. Modlete se růženec, tak můžete ve všech tajemstvích obětovat Otcí zásluhy našich Srdcí tím, že se budete odvolávat na jejich lásku. Tak se uspiší doba viditelného triumfu našich Srdcí, s nimiž budou spolu triumfovat srdce všech vyvolených.

Velkým pokladem mého Srdce, který se skládá z 15 růžencových tajemství, je moje spojení s Nejsvětějším Srdcem mého Syna a Krále, na kterém mají mít účast srdce vás všech.

*Z knihy **Mystický růženec**, obsahující poselství svěřená Barbaře Klossové o prvních smírných mariánských sobotách.*

u

Růženec je moje zamilovaná modlitba.

Růženec by se měly více modlit jednotlivé rodiny, tak jak to bylo dříve zvykem.

Jan Pavel II.

Dopis arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

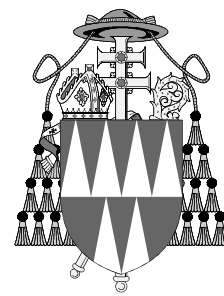
Vážená redakce,
dovolte, abych se vyjádřil k několika článkům Vašeho časopisu. Máte mnoho věcí dobrých, které se mi líbí, ale nemohu to říci o všech. Nikoho neodsuzuji za to, že se mu něco nepodaří, ale zdá se mi, že některá témata vytrvale ukazujete jen z úzkého úhlu, a tak nabízíte zkreslený pohled, a k tomu nemohu mlčet.

Například v čísle 21 článek: **Neboj se, malé stádce**. Pokud ukazuje na snahu zla prosadit se a Ježíšovo Neboj se, souhlasím. Ale najednou se tam objevuje odstavec s tvrzením plným autority, avšak s chybnou logikou: „Ze samé logiky věci však vyplývá, že vrcholné střetnutí, ke kterému se nesporně schyluje v této době, je rozhodující, a tedy nutně i poslední. Tak totální a celosvětovou konspiraci zla, jaká nastupuje nyní, už není schopna Satanova vynalézavost překonat. Dal do hry opravdu vše...“ Odkud bere autor tu jistotu, že Satan už není schopen pokračovat ve vynalézavosti? Proč ho podceňuje? Na základě čeho si dovoluje tvrdit, že poslední střetnutí je už tady? Pokud si otevřu Písmo, čtu u sv. Marka: „O onom dni či hodině neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, bděte, neboť nevíte, kdy ten čas přijde.“ A u Lukáše: „Syn člověka přijde v hodinu, kterou netušíte.“ Pán nás sice vede k tomu, abychom uměli poznat znamení doby a byli připraveni kdykoliv, ale naše poznávání znamení nemá autoritu neomylnosti. Proto bychom snad mohli pokorně říkat: „zdá se, že“, ale nemůžeme se odvolávat na žádnou logiku věci. Tu si musíme dát pozor, abychom nejednali jako někteří sektáři, kteří stavějí své myšlenkové konstrukce na různých biblických výpočtech. Tady

nemáme ani právo se odvolávat na různá soukromá zjevení, protože jasné slovo Boží je nad nimi. Jestliže řekne Pán Ježíš, že tu hodinu nezná nikdo, ani on, pak nemá pravdu nikdo, když tvrdí, že on ví. Ani P. Maria nám to zjevit nemůže. Ona nás může pouze mateřsky vybízet, abychom jednali podle přání jejího Syna.

V čísle 22 čtu v článku **Kritický bod**: „Jestliže dochází uvnitř církve k polarizaci, která se stále zřetelněji vyhrcoje, nemůže dojít k vyjasnění situace dříve, než se protikladné tábory sjednotí na jednom základním výchozím „světovém názoru“, z něhož budou vycházet ve svém uvažování a o který budou opírat své postoje a svá tvrzení.“ Takové řešení mi připadá nemožné. Spíše bych přivítal jinou strategii. I když se stává, že se objevují výstřelky, neměli bychom na ně reagovat výstřelky na druhou stranu. Pak totiž děláme stejné chyby jako ti, které kritizujeme. Jaký je rozdíl mezi liberálem, který odmítá poslechnout církevní autoritu, protože se mu to zdá příliš konzervativní, a mezi konzervativcem, který vypoví poslušnost, protože se mu zdá nějaké rozhodnutí příliš liberální? Nemohu se postavit ani za jedny, ani za druhé. Kristova cesta nemusí hledat „světový názor“, protože: „Kdo vás slyší, mě slyší,“ řekl Ježíš apoštolům.

Článek **Kněžský seminář sv. Petra po 10 letech** v čísle 23 se mi zdá podobně jako jiné články o tridentské liturgii takovou snahou odpovídat extrémem na extrém. Kdyby to byl jen jeden článek ze série o různých kněžských seminářích, bylo by to něco jiného. Ale tady jde o získávání pozornosti pro staré časy, jako by tam bylo řešení pro naše problémy. Bis-

kupa Stimpfle z Augšpurku, který seminář sv. Petra schválil, jsem dobře znal a také o této věci s ním hovořil. Tento biskup se nechtěl vracet do starých časů, ani neviděl záchranu církve v návratu k tridentské liturgii. On měl velké srdce a snažil se najít cestu pro ty, kteří nebyli schopni přijmout liturgické změny, aby zůstali v církvi.

U nás je ovšem dnes naprosto jiná situace. Liturgie II. vatikánského koncilu nebyla pro nikoho problémem. My jsme dokonce za totality poznali, jakým ohromným darem pro nás byla, když komunistický režim omezil veřejné působení církve jen na liturgii. Pokusme se představit si, jak by asi byli formováni dnešní věřící, kdyby byla liturgie latinsky a kázalo se jen někdy, kdybychom nepotřebovali cvičit lektory pro čtení a dívčí scholy pro pravidelný zpěv. V některých farnostech chodila děvčata zpívat žalm denně podobně jako ministranti k oltáři. S příchodem svobody k nám přišly z jiných zemí některé problémy liberalismu, ale propagovat dnes u nás starou liturgii je taky uměle přenesený problém ze západu.

Velmi bych přivítal, kdyby se časopis Světlo nepodílel na zvěřování polarizace v naší církvi, ale naopak přispěl k jejímu odstranění stmelováním čtenářů kolem Svatého otce a biskupů, atmosférou klidné věrnosti a všeobjímající lásky. Jen ta totiž dovede vidět pravdivě, jen ta dovede vytvořit rodinu, v níž se všichni cítí dobře.

Děkuji za uveřejnění dopisu a všem ze srdce žehnám.

+ Jan Graubner

Může přijmout katolík svátost ve východních církvích?

Už před lety bylo oznámeno, že z mimořádně důležitých důvodů může. Ale brzy nato jedna žadatelka podala zprávu, že jí kněz (tuším pravoslavný) sv. přijímání nepodal. Ekumenický direktář poukazuje na to, že se praxe církvě katolické a církví východních v některých věcech liší.

Uvedeme k tomu doslovně některé části Ekumenického direktáře. Je jen škoda, že při jeho překladu nebylo dbáno dosti ducha českého jazyka, takže se vyloudily dva germanismy:

zapříčinit (verursachen)
– česky: **způsobit**
nalézá se (sich befinden)
– česky: **je**

Uvedeme tyto výrazy již opravené.

Spoluúčast na svátostném životě, zvláště pak na eucharistii

Spoluúčast na svátostném životě s členy různých východních církví

Mezi katolickou církví a těmi východními církvemi, které s ní nejsou v plném společenství, stále existuje úzké společenství ve věcech víry.

Navíc „slavením eucharistie Páně se tak v těchto jednotlivých církvích buduje a roste Boží církev“ a „i když odloučené, mají (tyto církve) pravé svátosti a především, vlivem apoštolské posloupnosti, mají kněžství a eucharistii...“. To dává eklesiologickou a svátostnou půdu pro to, aby – podle chápání katolické církve – bylo možné jistou spoluúčast na liturgické bohoslužbě, dokonce i eucharistii s těmito církvemi povolit, ba k ní i povzbudit „za vhodných okolností a se schválením církevní autority“. Je však známo, že východní církve vzhledem ke svému eklesiologickému chápání mívají v této věci restriktivnější kázeň, kterou by měli respektovat

i ostatní. Pastýři by měli věřící pečlivě poučit o vlastních příčinách tohoto způsobu spoluúčasti na liturgické bohoslužbě a o různé kázni, která v tomto ohledu může existovat.

V případě potřeby či v zájmu ryziho duchovního prospěchu a za předpokladu, že je vyloučeno nebezpečí omylu či lhostejnosti, je legitimní, aby kterýkoli katolík, pro kterého je fyzicky nebo morálně nemožné obrátit se na katolického kněze, přijal svátost smíření, eucharistie a pomazání nemocných od kněze některé východní církve.

Protože se praxe církve katolické a církví východních v otázce častého přijímání, zpovědi před přijímáním a eucharistického postu liší, je třeba se vyhnout pohoršení a podezírání, které může mezi východními křesťany způsobit katolík nedodržující východní zvyklosti. Katolík, který si přeje legitimně přistoupení k přijímání s východními křesťany, musí v nejvyšší možné míře respektovat východní kázeň a zdržet se přijímání, pokud daná církev vyhrazuje svátostné společenství svým vlastním členům a vylučuje ostatní.

Katoličtí udělovatelé udělují dovoleně svátost smíření, eucharistii a pomazání nemocných členům východních církví, jestliže o tyto svátosti z vlastní svobodné vůle požádají a jsou řádně připraveni. V těchto konkrétních případech by se také měl brát náležitý zřetel na kázeň východních církví platnou pro jejich věřící a předejít každému náznaku proselytismu.

P. Kotek

Dobrá zpráva pro Medžugorje!

K 17. výročí zjevení Církve sv. přinesla Panně Marii krásný dárek!

Vskutku, Kongregace pro nauku víry poslala dopis Mons. Gilbertu Aubrymu, biskupu v St. Denis la Réunion, v němž vyjadřuje jasné stanovisko ohledně Medžugorje. Mons. G. A. ho obdržel 24. června, a 25. ho sdělil kněžím a řádovým komunitám své diecéze (oběžník č. COO3), aby zanli současný postoj Říma a v případě potřeby mohli informovat věřící se znalostí věci.

Congregatio
pro Doctrina Fidei
Pr. Nr. 154/81–06419

Cité du Vatican, Palais du St. Office

26. května 1998

Jeho Excellence Mons. Gilbert Aubry,
biskup v St. Denis de la Réunion

Excellence,

dopisem z 1. ledna 1998 jste předložil této kongregaci různé otázky týkající se postoje Sv. stolce a mostarského biskupa ve věci „zjevení“ v Medžugorje, soukromých poutí a pastorální péče o věřící, kteří se odeírají na to místo.

V této záležitosti – zatímco pokládám za nemožné odpovědět na každou z otázek, které klade Vaše Excellence – chci především upřesnit, že není zvykem Sv. stolce, aby měl, v první instanci, vlastní postoj vůči předpokládaným nadpřirozeným fenomenům. Proto v tom, co se týká věrohodnosti „zjevení“, o která (zde) jde, tato kongregace se drží jednoduše toho, co bylo vyjádřeno biskupy býv. Jugoslávie v deklaraci ze Zadaru 10. dubna 1991: „... Na základě dosavadních zkoumání není možné potvrdit, že se jedná o zjevení nadpřirozená.“ Po rozdělení Jugoslávie do různých samostatných národů je nyní na členech bisk. konference Bosny-Hercegoviny, aby eventuálně obnovili šetření případu a vydali případně nové prohlášení.

To, co J. E. Mons. Perič vyjádřil v jednom listu generálnímu sekretáři „Křesťanské rodiny“, v němž prohlásil: „Mé přesvědčení a postoj ve věci zjevení v Medžugorje není pouze „non constat de supernaturalitate“ (není jisté, že je nadpřirozené), ale také „constat de non supernaturalitate“ (je jisté že není nadpřirozené), je třeba chápat jako výraz osobního přesvědčení mostarského biskupa, který jakožto ordinář místa má vždycky právo vyjádřit to, co je a zůstává jeho osobním názorem.

Konečně co se týče poutí do Medžugorje, které se konají soukromým způsobem, tato Kongregace se drží toho, že jsou dovoleny, s podmínkou, že nejsou považovány za autentifikaci událostí, které jsou otevřené, a které ještě vyžadují zkoumání Církve.

V naději, že jsem dal uspokojující odpověď alespoň na hlavní otázky, které jste položil tomuto kongregaci, Vás prosím, Excellence, abyste přijal výraz mé úcty.

Mgr. Tarcisio Bertone
(sekretář „Kongregace“, jíž předsedá kard. Ratzinger)

Z toho tedy vyplývá:

1. Vyjádření mostarského biskupa zrcadlí pouze jeho osobní názor, tudíž nejsou definitivní a oficiálním úsudkem Církve.
2. Jsme odkázáni na Deklaraci ze Zadaru, která nechává dveře otevřené pro budoucí zkoumání. Zatím dovoluje

- soukromé poutě s pastorálním doprovodem věřících.
3. Nová komise bude pravděpodobně jmenována.
4. Zatím každý katolický poutník smí se odebrat do Medžugorje.

Nemůžeme než děkovat Pánu za toto tolik očekávané vysvětlení!

P. Daniel Ange

Hospodin je můj Pastýř

Z homilie Svatého otce v Salcburku 19. 6. 1998

Dar pastýřského úřadu

I kdybych měl jít údolím stínů, nebudu se bát (Ž 23,4).

Jsme si vědomi nebezpečí, jaká představují hluboká a temná údolí. Obraz z přírody vyjadřuje plasticky určité duchovní situace. I duše je vystavena riziku, jaké představují propasti plné nástrah. Známe čemé temnoty deziluzí, ran osudu a pochybností ve víře. Ale ti, kteří spoléhají na Boha, nacházejí ochranu, jistotu a pomoc Dobrého pastýře: *Tvůj kyj a tvá hůl mi dávají jistotu (Ž 23,4).*

Nepoukazují tato slova Písma svatého na úlohu učitelského úřadu, který Kristus světil Církvi? **Učitelství není lidský vynález** určený k tomu, aby v pastorační práci uplatňoval nadvládu nad dušemi. Ustanovil jej sám Kristus k té službě, aby Boží slovo bylo lidskými ústy dále předáváno lidem,

aby bylo *kyjem a hólí*, oporou a orientací.

U vědomí svého poslání, které je spojeno s mým úřadem nástupce sv. Petra, přišel jsem k vám do Rakouska, abych vám přinesl **slova příslibu a povzbuzení**. Děkuji vám, že jste přišli. Vidím v tom svědectví, že chcete naslouchat Kristu. Tak jako v evangeliu nese pastýř ovci na svých bedrech, tak jsem i já vás nosil v minulých měsících ve svém srdci.

Srdce pastýře z Říma bije pro vás všechny!

Neopouštějte stádo Dobrého pastýře!

Nevystupujte, nýbrž přistupujte pro radostné poselství, které může osvětlit i temnoty našeho života. *Pán je můj Pastýř, nic mi neschází!*

Místo laiků v Církvi

Rád využívám tuto příležitost, abych vyjádřil svou úctu všem, kteří se neúnavně angažují, aby famí společenství byla plná života. Farnosti jsou »církve, která žije uprostřed domů svých synů a dcer« (Chr. laic. 26). Je potěšitelné, že po Druhém vatikánském koncilu se rozvinulo množství služeb, ve kterých se uplatňují velkodušně nesčetní laici. S velkým nasazením a časovými obětmi berou na sebe spoluodpovědnost, která jim na základě důstojnosti přijaté při křtu a při biřmování přísluší.

Při množství úkolů působí někdy obtíže najít správnou formu součinnosti. **Rovnost v důstojnosti ve stádě Dobrého pastýře neznamená ještě rovnost v úřadech a činnostech**. Zvláštní úkoly biskupského a kněžského pastýřského úřadu nemohou jednoduše přecházet na laiky. Na druhé straně musí pastýři respektovat zvláštní úkoly laiků. Proto se také nesmí stávat, aby laici své služby

přenášeli na kněze, jáhny a na profesionální spolupracovníky a spolupracovnice. Jedině tehdy, když **každý zaujme své správné místo, které mu přísluší**, může pastýř spolu se svým stádem pokračovat zdárně na cestě k cíli.

Záleží mi na tom, draží bratři a sestry v laickém stavu, abych vám vyjádřil své hluboké uznání. Vaše úsilí není možno zaplatit penězi. Bez vás by naše farnosti byly nejen chudší. Chybělo by jim něco podstatného. Prosím vás všechny, abyste svůj apoštolát brali i v budoucnosti vážně, ať už jako lektoři, akolyté, členové chrámových sborů a modlitebních skupin, nebo jakožto ti, kteří připravují děti a mládež k prvnímu svatému a přijímání a biřmování. Výslovně povzbuzuji laiky k tomu, aby úzce spolupracovali se svými kněžími.

Při tom připomínám význam *farních rad*, které mají ve společných poradách zkoumat a řešit pastorační problémy. Vedte ve svých grémiích účinný dialog.

Nesmím zapomenout na četné muže a ženy, kteří se bez velkých slov, ale s velkým nasazením věnují charitativní oblasti. Starají se o staré, nemocné a opuštěné. Tímto způsobem dávají lidem, kteří žijí v té temnější stránce života, poznat, co to znamená: *Pán je můj Pastýř, nic mi neschází*.

Svědectví evangeliu

Prostíráš pro mne stůl před zraky mých nepřátel.

I když křesťané nejsou násilím pronásledováni, není pro ně lehké vydat svědectví. Často se setkávají s masovou lhotejností, postojem, který není méně těžký než otevřené nepřátelství. Kněží a jejich spolupracovníci prostírají stůl slova a Eucharis-

tie. Při tom musí udělat rozčarující zkušenost, že **počet hostů, kteří přijali pozvání, je stále menší**. Stůl blahobytu a konzumismu se zdá být přitažlivější. Proto mnoho současníků žije, jako by Boha nebylo. Současně přetrvávají formy široce rozšířené lidové zbožnosti, které však chybí základy a hluboké přesvědčení. A tak hrozí nebezpečí, že v konfrontaci s narůstající sekularizací jejich zbožnost vyprchá. **Lhotejnost vůči křesťanskému dědictví je stejně nebezpečná jako otevřené nepřátelství**.

Jedině nová evangelizace může zajistit prohloubení čisté a pevné víry, která může proměnit převzatou tradici v osvobozující sílu.

Návrat k pravým zdrojům

Máme ještě prameny, ze kterých můžeme čerpat? Kde jsou zdroje, které jsou k dispozici? Křesťané Rakouska, vy víte, kde jsou tyto prameny!

Stará Evropa, která se chce stát rodinou národů, je, zdá se, vyprahlá. Kontinent se vydal na cestu, na které pomalu zapomíná na poselství, které k němu dospělo v prvních stoletích nové epochy. V mnoha zemích střední a východní Evropy se půl století nemohlo hlásat evangelium. Pod diktátorskou mocí bezbožeckých vládců zhasla světla před svatostánky. Boží domy se staly pouhými památníky minulosti.

Dnes však můžeme konstatovat: Tyto vládní systémy padly. Staré prameny jsou nadále plné hojnosti a svěžesti: **Písmo svaté** jako nevyčerpatelný poklad pravdy; **svátosti Církve**, z nichž tryská síla Kristovy přítomnosti; **modlitba**, při které se duše může nadýchat čerstvého vzduchu Boží milosti.

Výzva mládeži

Tyto prameny jsou otevřeny pro všechny. Právě vy, mladí lidé, můžete z nich čerpat. **Pa-**

Všechny vody řeky Labe nevystačí na slzy, kterých je zapotřebí na oplakávání spouště, kterou způsobila reformační. Je to utrpení, na které není léku.

Philip Melancton:
Epistole, IV, 100

— s —

Je to strašné, když musíme konstatovat, že tam, kde bylo dříve všechno klidné a tiché, kde vládli mír, povstalo nyní všude v celé zemi tolik svůdných sekt. Musím konstatovat, že moje učení přivodilo velké pohoršení. Ano, nemohu to popřít. Často mě to děsí, když mi mé svědomí vyčítá, že jsem rozvrátil dřívější stav církve, která tak klidně a pokojně existovala pod papežstvím.

Martin Luther před smrtí
v dopise Zwinglimu

pež s vámi počítá. I když se někdy cítíte jako malé stádce, neztrácejte odvahu. Jste kapi-tálem Dobrého pastýře!

Na počátku vyšlo dvanáct mužů do celého světa. Proto papež svěřuje vaší mládeži úkol **dát Evropě znovu křesťanskou tvář.** Nasadte pro to i své osobní svědectví. Vy jste *Kristův dopis* (2 Kor 3,3), jeho vizitka. Kdo vás potká, musí vě-dět, že je na správné adrese.

Při výkonu svého pastýřského úřadu jsem se v různých koutech světa přesvědčil o pravdě, kterou jsem napsal v encyklice *Redemptoris mis-sio*: »Člověk dnešní doby více důvěřuje svědkům než učitelům, více věří zkušenosti než nauce, spíše uvěří životu a skutkům než teorii.« (42) Při setkání s vámi musí vaši vrstevníci cítit, že je ve vás něco zvláštního, co si nedovedou vysvětlit. Ale vy víte, co je to *zvláštní*. Vyjadřuje to výstižně žalm: *Pán je můj Pastýř, nic mi neschází.*

Z různých pramenů milosti čerpali světci. Proto jsou pravými misionáři (srov. *Redemp-tis. 2*). A tak jsou dějiny vaší země i dějinami světců. **Pachatelé násilí opustili scénu a přicházejí hrdinové lásky.** Do-svědčili právě v tragických letech našeho století, jak se naplňuje podobenství o Dobrém pastýři. V jejich životě a v jejich smrti se odráží jejich naděje: *Pán je můj Pastýř, nic mi neschází!*

Váš arcipastýř, arcibiskup Eder, mě požádal, abych korunoval sochu Panny Marie Fatimské a světil 1200 let starou diecézi do ochrany Matky Boží. Splnil jsem tuto prosbu. Vaše starobylá církev Pannu Marii vždy správně a hluboce uctívala. Jsem si jist, že Matka Boží neodmítne vaše prosby a bude vás na vaší cestě provázet jako Ochránkyně a Vůdkyně.

*Překlad -Iš-
Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla*

Úspěch nebo fiasko?

Po návštěvě Jana Pavla II. v Rakousku

Před měsícem končila 55 hodinová návštěva Sv. otce v Rakousku. Časový odstup nám dovoluje podívat se objektivněji na její výsledky. Novináři si rádi kladou otázku: Byl to úspěch nebo fiasko? Za touto otázkou však stojí spíše nevy-slovená otázka: Splnilo se moje očekávání? A protože se novináři neradi sami před sebou mýlí, věnují ve svém zpravodajství a hodnocení pozornost především těm jevům, které podle jejich názoru potvrzují jejich předběžné předpoklady. Tak se také stává, že jednotliví zpravodajové a komentátoři jsou tak zaujati vlastní apriorní představou, že se jejich referáty mohou diametrálně rozcházet.

V Rakousku se před třemi roky zrodilo nespokojenecké hnutí *Církev jsme my*. Vyrukovalo s požadavky, které by měly přetvořit Církev podle jejich obrazu. Pokusili se získat podporu veřejnosti a chlubí se, že shromáždili pod svou petici půl milionu podpisů.

Před dvěma roky propukla aféra kolem tehdejšího vídeňského arcibiskupa kardinála Groera, která byla před příjezdem papeže znovu náležitě přetřásána. Aféra vyvolala roztržku mezi biskupy a oživila averzi určitých kruhů proti osobě biskupa v St. Pölten Kurta Krenna. Početný zástup přívrženců suspendovaného kněze Udo Fischera hrozil při nejmenším ostentativním bojkotem.

Situace se před příjezdem papeže leckomu jevila krajně nepříznivá a nechyběly škodolibé hlasy, jak se z toho hlava Církve »vylíže«. Někteří vyslovovali domněnky, že program návštěvy bude redukován a omezi se »ze zdravotních důvodů« pouze na Vídeň.

Papež přicestoval do Rakouska a žádný bod jeho programu nebyl zkrácen. Jestliže se něco skutečně neuskutečnilo, pak to byly provokační projevy protestu a nespokojenosti rozladěných rakouských katolíků.

Návštěva tří velkých setkání s Janem Pavlem II. prý nebyla tak velká, jak by se dalo očekávat, ale připravená shromáždění nejen že nepůsobila dojmem poloprázdna, ale připravila papeži velice srdečné přijetí. V Salzburgu byl zájem dokonce větší, než se předpokládalo. Bylo zde 40 biskupů a v dómu i kolem dómu se tísnilo 15 000 věřících. V St. Pölten promlouval papež k 25 000 účastníků. Ve Vídni se mluvilo o údajných 50 000, ale někteří pozorovatelé při pohledu na zaplněné náměstí přemýšleli, jak se tu mohl při minulé návštěvě vejít dvojnásobný počet věřících. Že při průjezdech Vídní nelemovaly ulice početné zástupy, nebyla »ostuda« papeže nýbrž spíše obyvatel hlavního města Rakouska a byla dalším ukazatelem jejich vnitřního odpadu od víry otců.

Podle názoru četných komentátorů nesplnil papež očekávání a nechal nezodpovězené otázky, na které veřejnost čekala. Kdo si však přečte pozorně jeho projevy, může se přesvědčit o jiné skutečnosti. Papež na palčivé problémy Církve v této malé zemi ve středu Evropy odpověděl do-cela jasně a zřetelně, pouze neřekl to, k čemu by jej šifritelé ne-

spokojenosti rádi dotlačili. Zklamání se mohli cítit ti, kteří si vytrvale pletou Církev s nějakým zájmovým sdružením, ve kterém může většina diktovat, co se jí právě líbí. Ti, kteří s porozuměním naslouchali papežovým slovům, našli v nich výraz opravdové starostlivosti hlavy církve o potřeby každého jednotlivce i celé společnosti i o potřeby místních církví, aby mohly být opravdovým místem duchovního života, které zajišťuje všechny prostředky spásy.

Jan Pavel II. nenechal nikoho na pochybách, že cesta k rozšíření duchovních povolání nevede přes zrušení celibátu a svěcení žen, ale přes prohloubení duchovního života v rodinách a ve farnostech. Povzbudil laiky a poděkoval jim za jejich aktivní podíl na evangelizaci, ale současně podtrhl skutečnost, že laici nemohou nahrazovat služby svátostného kněžství. Připomněl mladým, kde je jejich místo. K tomu, aby mu manifestačně projevovali své nefalšované sympatie, nemusel vyhlašovat žádný ústup od tradiční morálky Církve v oblasti pohlavního života.

Polský papež má dostatek zkušeností na to, aby věděl, že vynučené ústupky nikam nevedou a rozhodně nejsou tím kouzelným proutkem, který by mohl zastavit pokračující vlnu výstupů z Církve. Tyto výstupy zdůvodňované tu církevní daní, tu zkostnatělou morální naukou, tu údajnou pedofilií církevního hodnostáře jsou ve
(Pokračování na str. 10)

Oznámí vám, co má přijít (J 16,13)

Jacques Magnan

Poznání budoucích věcí je mystériem, které je nám srozumitelné díky Duchu svatému, Parakleitu, neboť Duch svatý nám ukazuje božské, nebeské a pozemské skutečnosti, aby nám pomohl jít ve světle po cestě k věčné spáse.

Minulé, současné a budoucí

Je dáno andělům, svatým v nebi a nám samotným, abychom poznávali minulé, současné a budoucí? To je otázka, kterou si ustavičně kladu. Myslím, že tuto otázku si položila někdy většina z nás. Zčásti nám na ni odpovídá věda a výzkum. Odtud máme určité poznatky o minulosti lidstva a vesmíru, které nám umožňují udělat si určitý obraz o nedávné i starší minulosti. Co se týká přítomnosti, i zde je naše poznání jen částečné a omezené. A pokud jde o budoucnost, ta patří lidsky řečeno do oblastí spekulací, teorií a představ.

A přece to neplatí tak zcela pro ty lidi, kteří se nechají osvítit božským světlem. Jen Bůh zná plnou pravdu o minulém, současném i budoucím, o nebeských i pozemských skutečnostech, a jen on nám je může odhalit.

Mystická pedagogika

Když studujeme životopisy svatých a život mystiků s jejich viděními a božskými zjeveními, odhaluje se před námi jiný aspekt skutečnosti ve větší jasnosti. Mnoho mystiků mohlo např. vidět podrobnosti ze života Pána Ježíše a lépe porozumět jeho slovům. To je např. případ mystičky Kateřiny Emmerichové. Jako jiní mystikové viděla minulost do velkých podrobností. Nejen viděla, ale i slyšela a mohla se dotýkat. Mystická skutečnost překračuje vědeckou realitu, která má své hranice. O jejím putování do minulosti máme mnoho důkazů:

- podrobné popisy osob, míst, budov a dějů;
- nadprůměrný vhled víry a další fenomény, které byly dodatečně potvrzeny dokumenty, expedicemi, vědeckým zkoumáním i exegezí a teologií.

Tito Bohem omilostnění jedinci vnímají i přítomnost s mnohem větší duševní ostrovtí. Jsou jim odhaleny věci, které jsou v přítomnosti skryty, ale mají velký význam. Mystik vidí a chápe současnost lépe než novinář, politik nebo analytik, který staví pouze na vlastních silách a na vědě. Bohem osvícená duše zkoumá lidská srdce a rozumí znamením doby. V míře, v jaké jí to odhaluje Bůh, vidí budoucí události, ale ty jsou jím představovány převážně symbolicky nebo scénicky, což dovoluje přenášet budoucí do přítomnosti. Proto zůstávají prorocství, která používají tuto řeč, nepřístupná pro lidi karteziánsky nebo materialisticky založené. Symbolismus (a obdobné formy) je neoddelitelnou složkou prorocké mluvy, neboť prochází celými dějinami, nestává se nemoderním a neztrácí na svém významu, nýbrž právě naopak:

vyjadřuje ve velkých pravdách skutečnost, která ve svých globálních dimenzích zůstává neproniknutelná. Skrytá a tajemná pedagogika symbolismu se stává průhlednější v průběhu času.

Pedagogika Písma svatého

Minulost: Jelikož mystikové mohou vidět minulost, je jisté, že ji mohou vidět i andělé a svatí v nebi. Jistě je umožněno duši, která je spasena, přemítat o životě Pána Ježíše, aby tak lépe chápala jeho nekonečnou lásku k nám. Svatí v nebi a ostatní nebeské bytosti se mohou dívat na dějiny minulosti od stvoření světa. Mohou navštěvovat celý vesmír. Jejich pohyb v prostoru je neobyčejně rychlý a přesahuje možnosti, které my v tom směru ve vesmíru máme.

Pokud jde o padlé anděly, je samozřejmé, že i oni mohou znát minulost, a to s velkou přesností. Především pak znají naše chyby a naše viny, kterých využívají, aby obviňovali Boha (srov. Job 1, 9n; 2, 1n; Zach 3, 1–5). Až však všichni padlí andělé budou uvězněni v pekle, nebudou se moci dívat ani na minulost, ani na přítomnost

Může to být jediné síla shora, Duch svatý. A když se všichni, počínaje biskupy, necháme vést tímto Duchem, může se stát ten celý zázrak: v rakouské církvi opět zavládne pokoj a jednota.

U

Jen dvanáct mužů vyrazilo na začátku do celého světa. Proto papež pověřuje vaši mládež úkolem, aby staré Evropě opět vtiskla křesťanskou tvář.

U

Nevystupujte, nýbrž vstupujte - pro radostnou zvěst, která může osvítit i temnoty našeho života: Pán je můj pastýř, nic mi neschází.

Jan Pavel II.

ÚSPĚCH, NEBO FIASKO?

(Pokračování ze str. 9)

skutečnosti jen posledním krokem dlouhodobého vnitřního odpadu věřících, který uskutečnili již daleko dříve, a nyní pouze čekali na vhodnou záminku, aby jejich formální rozchod nevypadal jako učiněný »z vlastní viny«. Víra »většiny« neobstála v konfrontaci se světem pohodlnosti, požitku a blahobytu. Ale je tu dále uvědomělá a sebevědomě věrná menšina, která dobře rozumí svému papeži a chápe význam neokázalého hrdinství a nekompromisního příkladu nových blahoslavených. Věrná menšina, která ví, kde je její místo, menšina, která při rozdělování sva-

tého přijímání na Náměstí Hrdinů se otočila zády k dekoltovaným »akolytkám« nabízejícím Eucharistii a vyhledávala alespoň jáhny, když na rozdíl od St. Pölten režie vídeňské bohoslužby v rozporu s nedávnou Instrukcí Svatého stolce o kněžské službě a laické spolupráci nechala nečinně sedět tři sta šedesát přítomných kněží, aby si Eucharistií posloužili sami laici.

Papež vypadal unaveně a těžko se mu hovořilo. Ale nijak jej to neomezovalo v jeho zájmu setkávat se osobně s lidmi, brát do náruče děti a žehnat jim i jejich rodičům. Dělal to s takovou něhou, že to udivovalo i jinak kriticky naladěné žurnalisty.

Černý Petr tedy nezůstal v rukou Svatého otce, ale v rukou rakouské církve, která má na vybranou: buďto se ubírat falešnou cestou populistických ústupků a vyklizování pozic, nebo se opřít o věrné jádro a nastoupit za cenu obětí cestu, kterou tak trpělivě, houževnatě, vytrvale a nekompromisně kráčí, třeba o holi, nejvyšší pastýř. Jan Pavel povzbudil rakouské biskupy, aby hledali v dialogu východisko ze současné »krize«, ale upozornil, že takový dialog může být plodný pouze tehdy, zůstane-li zachováno alespoň »minimum společenství«, tzn. živě předávaná víra celé místní církve.

-Iš-

ani na budoucnost. Budou navždy v uzavřeném světě bez světla, bez pravdy, bez naděje a bez lásky.

Přítomnost

V míře, v jaké to Stvořitel dovoluje, vidí nebeské bytosti přítomnost. Svátí v nebi nás mohou vidět a mohou nám pomáhat. Společenství svatých je dokonalé společenství. Naši andělé a svátí v nebi se nás zastávají u Boha (srov. Mt 18,10; Zj 6,10n;7,9n). Někdy mají lepší poznání pozemské skutečnosti; není to však žádné všeobecné vědění, jak ještě uvidíme.

Budoucí věci

Žádný tvor na nebi, na zemi, nebo v pekle se nemůže dívat do budoucnosti. To je Boží oblast a on jako jediný zná dokonale minulost, přítomnost i budoucnost. Všechno je v Bohu, věčné Trojici. Věčnost nebe neznamena nepřítomnost času, nýbrž pouze nepřítomnost počátku a konce času. Věčnost je stále trvající čas. Podívejme se do evangelia, pokud jde o den posledního soudu; ten andělé neznají (srov. Mt 24,36; Mk 13,32), Ježíš říká, že jej nezná ani Syn člověka. Toto slovo se dá vysvětlit. Církev učí proti Nestorovi a monofyzitům, že Bohočlověk zná den a hodinu tohoto soudu.

Bůh Otec, Syn a Duch svatý znají dokonale budoucnost, kterou odhalují svým prorokům. Sv. Petr píše: *Proroctví nebylo nikdy proneseno z lidské vůle, ale lidé oznamovali Boží výroky proto, že je k tomu přiměl Duch svatý* (2 Pet 1,21). A varuje před falešnými proroky, falešnými učiteli a zrádnými sektami, které vrhají náš svět do záhuby: neboť bez Božího Ducha, bez pozorného naslouchání slovu pravdy, které střeží Církev, bez života modlitby a lásky není nic dobrého. Jedná se v těchto případech o lži, ziskuchtivost

a touhu po slávě. Chraňme se před modlami a jinými mistry lži.

Bůh nám již dávno dává spásnosné světlo o budoucnosti. *Bůh nedělá nic, aniž by svým služebníkům, prorokům, zjevil své úmysly* (Am 3,7). Toto zjevení učinil Bůh občas prostřednictvím andělů (srov. Zj 1,1–3;22,16). I před apoštoly, anděly a svatými odkryl Bůh tyto věci, aby v daný čas dal do nich nahlédnout podle svého plánu prostřednictvím nástrojů, které si volí (srov. Zj 1,7n). Když apoštol Pavel mluví o tajemství zjevení v Ježíši Kristu, říká: *V dřívějších pokoleních to lidé nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení jeho Ducha apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí* (Ef 3,5).

Proto naslouchejme Pánu v modlitbě, abychom poznali a pochopili smysl dějin i budoucích událostí ve vše přesahující Boží lásce, a budme bdělí a pevní ve víře a ve věrnosti k našemu Zachránci a Spasiteli Ježíši Kristu, jak nám říká i dnes apoštol: *Až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co má přijít* (J 16,13).

Tohoto Ducha pravdy jsme již přijali. Žijme tedy v radosti a ve světle. Rozjímajme v úctě o Božím slově a usilujme stále o to, abychom je proměnili ve skutek. A když se nám to bude zdát těžké, prosme uctivě Pána plni víry, aby nám přišel na pomoc. Naslouchejme proto také celým srdcem Matce Boží, která je více než kdokoliv jiný z pozemských i nebeských tvorů zasvěcena do Božích tajemství, žije s Bohem v nejdůvěrnějším vztahu v jeho obdivuhodném Srdci a zná mnoho skrytých věcí.

Překl. -Iš-
Maria Heute 5/98

Dopis nemocným – červenec 1998

Drazí nemocní, jistě se Vám také občas stává, že se cítíte velice uboze. Nejen na těle, ale hlavně na duši. Připadáte si najednou ode všech opuštěni, zrazeni, osamělí jako kůl v plotě. Jste prázdní, okradeni o všechnu radost. V nemoci je člověk mnohem vnímavější a citlivější na každou „změnu počasí v duši“.

V takových chvílích mi velice pomáhá rozjímání neznámého autora ze 13. stol. nad evangeliem sv. Jana (20, 13, 15).

„Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš? Máš toho, koho hledáš, a ty to nevíš? Máš opravdovou věčnou radost, a ty pláčeš? Máš v sobě toho, kterého hledáš mimo sebe, opravdu, a stojíš venku v slzách při hrobu. Mým hrobem je tvé srdce, nejsem tam mrtvý, ale odpočívám tam a žiju navěky. Tvá duše je mou zahradou. Mělas pravdu, když sis myslela, že jsem zahradníkem. Já, nový Adam, obdělávám ráj a střežím ho. Tvé slzy, tvá láska a touha jsou mým dílem. Máš mne v sobě, aniž to víš, a proto mě hledáš venku. Zjevím se ti tedy i tam, abych tě vrátil do tvého nitra, abys našla uvnitř toho, kterého hledáš venku.“

Marie, znám tě tvým jménem, nauč se poznávat mě vírou. Nevěříš ještě, že jsem rovný, souvěčný a soupodstatný s Otcem. Věř to, a budeš se mne dotýkat. Tvůj pohled se zastavuje na člo-

věku, nevěříš také, neboť nevěříme v to, co vidíme. Nevidíš Boha: věř, a budeš vidět! Svou vírou budeš se mě dotýkat, jako ona žena, která se dotkla lemu mého pláště a hned byla uzdravena (srv. Mt 9,20–22). Proč? Poněvadž se mě dotkla vírou! Dotýkej se mě svou rukou, hledej mě svýma očima, běž za mnou svýma nohama. Nejsem od tebe daleko, jsem Bůh zcela blízký (srv. Deut 4,7), slovo v tvých ústech a v tvém srdci. A co je bližšího člověku než jeho srdce? Tady, zcela uvnitř mě objevují ti, kteří mě našli. Vždyť co je venku, týká se jen pohledu, zatímco já přebývám v nejhlubších hlubinách čistých srdcí...“

Tak je to i s námi, moji drazí. Ani nás Pán nikdy neopustil, je s námi, je v nás! Přes všechny naše nevěrnosti a slabosti vždy čekal a čeká na náš návrat. On, který jediný ví a zná, „z čeho jsme utvořeni“, který vidí do nejtajnějších záhybů našeho srdce, ví, jak to v nás vypadá. Zná každou pohnutku našeho jednání, dobře ví, „kteří jsou spokojeni a kteří v noci pláčí, olizujícíce marností suché rty...“

Nebojme se tedy znovu žít s velikou nadějí a důvěrou. Vždyť právě teď nás Pán opět zavolal – každého zvlášť – jeho jménem – aby nám řekl, jak nás miluje.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Odmítáme názor, že Bůh ukončil velké Zjevení smrti posledního apoštola takovým způsobem, že v dalších dějinných obdobích nemá už k dispozici žádnou možnost, jak zasáhnout. Musíme počítat se zásahy Ducha... které se uskutečňují v rozličných formách, především jako zjevení Matky Boží.

Biskup Rudolf Graber r. 1984

Soukromá zjevení nejsou nic nadbytečného... Neboť v určitých situacích to, co je třeba konat jako vůli Boží, není možno vyvodit z dogmat o víře a mravech a také ne pouze pomocí analýzy situace. Soukromá zjevení jsou svou podstatou výzvou, jak jednat v určitých situacích. Neobsahují tedy nová tvrzení, nýbrž nový úkol. V těchto zjevení je vždy řeč o Srdci Pána Ježíše a Panny Marie.

Karl Rahner TJ

Katolický kněz Jan Hus

Husův věroučný vývoj bychom nepochopili,
kdybychom nenahlédli do Husových filosofických zásad

Tehdy se odehrával velký **filozofický zápas** o tzv. všeobecné pojmy. Co je to? Uvedme si příklad: Polobotky, kozačky, diplomatky aj. mají něco společného, a to se vyjádří pojmem „obuv“. Nebo: Řek, Říman, Ind, černoš – když si odmyslíme konkrétní vlastnosti, kterými se odlišují, mají něco společného: O každém možno říci, že je to „člověk“. „Obuv“ nebo „člověk“ je všeobecný pojem. Existuje však takový všeobecný pojem?

Nominalisté tehdy říkali, že je to pouhý zvuk. Naproti tomu výstřední realisté tvrdili, že všeobecný pojem existuje reálně. Tomismus byl uprostřed: Pojmy si vytváří sice člověk (jsou v mysli člověka, je to ens rationale), ale mají reálný základ ve věcech, mají fundamentum in re. Všeobecnina je jsoucno pomyslné se základem ve věci.

Hus pod vlivem četby filozofických traktátů Viklefových se přidržel příkrého realismu.

Filozofický omyl vede **k omylu věroučnému**. Viklef i Hus ztroskotali zvláště na pojmu Církve. Idea vytvořená v mysli Boží o Kristově Církvi byla vznešená. Protože tato „idea“ existuje skutečně (podle extrémně realistického myšlení), Církev je svatá, je neposkvrněná, je bezhříšná. Církev je tajemným tělem Kristovým, v němž nemůže být hříchu. Odpovídá této Boží „ideji“ současná Církev? Zdaleka ne. Kde tedy je ona skutečná Církev, odpovídající Boží „ideji“ o Církvi? Třeba ji hledat. Viklef i Hus ji našli ve společnosti všech předurčených ke spáse. Predeterminovaní nemohou vypadnout z milosti Boží, a proto odpovídají oné „ideji“ o Církvi. Podle Viklefa a Husa „Est una ecclesia sanctorum quae est

praedestinatorum universitatis...“

Na tomto věroučném scesti nenásledovali Husa jeho dřívější přátelé Stanislav ze Znojma a Štěpán z Pálče. Páleč jasně poukázal na příčinu Husova omylu, na převážení pojmu Církve v Kristovo tělo, které zhmotněním obrazu těla dochází k opaku: K odhmotnění, odspolečenštění Církve. Hus chápe Církev skoro jako osobní jednotu s Kristem, zhmotniv obraz sv. Pavla, líčícího Církev jako tělo Kristovo. Zaměnil obraz za skutečnost, a tím již stál mimo skutečnost. Proto jeho pojem Církve je mlhavý, neživotný, neudržitelný a neuskutečnitelný v praxi. Hus tím mnoho přispěl k vývoji tzv. svobodného až nevázaného křesťanství. Nejnovější křesťanské volné skupiny mají v Husovi svého předchůdce i se svou jistotou spasení z pouhé víry v předurčení a příslušnosti k tomuto přesvědčení.

V Husově životě se zřetelně jeví tato **období**:

a) Hus ve spolupráci s arcibiskupem Zbyňkem (1403–1408). Smí oznamovat arcibiskupovi všechny nedostatky v církevním životě, kdekoli je najde. – Synody vydaly výnosy proti konkubinářům a svatokupcům aj. Jistě vlivem Husovým. Hus kazatelem nejen v Betlémě, ale i na diecézních synodách. Doba klidná a úspěšné práce.

b) Hus v odboji proti arcibiskupu Zbyňkovi (1408–1411). Rok 1408 znamená obrát v životě Husově. V jeho osudech i práci veřejné. Ne že by Hus dříve nemluvil proti duchovenstvu – hříchy kněží káral Hus z kazatelny betlémské vždy – ale že až po ten rok byl schopen v Betlémě a v kázáních synodálních i soukromým zakročením u arcibiskupa způsobiti mnoho dob-

rého. Od toho roku je v stálých sporech s duchovní vrchností, jež ho vedou k prudším útokům na církevní představené a konečně jej vhánějí v odboj. Mimo to až do té doby jeví se Hus více jen jako pomocník Stanislavův. Výtky kacířského viklefství směřuje proto přímo proti Stanislavovi, třeba se pronáší, ať právem či neprávem, proti všem mistrům českým a třeba soukromě je již Hus viněn z viklefství. Od r. 1408 však, když viklefství, poněkud potlačené, znovu pozvedá hlavu, nastupuje místo Stanislavovo, který odvoláním pozbyl vůdčího postavení, jeho žák Hus, jenž nyní nauku z Viklefa poznanou otevřeně začíná hlásat. Od té chvíle výtky viklefství směřuje především proti němu. Současně se mění i jednající osoby: Předchůdci Husovi a jeho přátelé a spolupracovníci, Stanislav a Páleč, ustupují a mladší síly, Jakoubek Mikuláš, Jesenic a Jeroným a jiní mladí bakaláři, řadí se kolem Husa. Mají více bezohledné rozhodnosti, ale méně teologických vědomostí a méně jemnosti ve věcech víry.

Po smrti Zbyňkově stal se Hus duchovním samovládce v Praze. Rok 1412 je vrcholem Husova života. Přeje mu král (a páni), lid a univerzita. Volně hlásá Viklefovy nauky.

c) Hus v odboji proti papeži (1412–1415). Bohoslovecká fakulta, vedená Stanislavem ze Znojma a Štěpánem Pálčem, staví se proti Husovi a odsuzuje znovu 45 původních a 6 nových článků Viklefových. Apelace (žaloba) do Říma. Na základě apelace bohoslovecké fakulty a žaloby pražského duchovenstva v červenci a srpnu 1412 papež nařídil: Zatknout Husa a rozbořit betlémskou kapli. Hus se obrátil o pomoc

**Poražený je ten,
kdo ztratil odvahu.
Vítězem je ten,
kdo dále bojuje.**

Sv. František Saleský

k pánům na sněmu. Kaple nebyla zbořena. Interdikt nad Prahou na podzim 1412.

Uherský král Zikmund měl zdědit po svém bezdětném bratru Václavovi IV. království české. Záleželo na dobré pověsti Čechů po stránce víry, neboť chtěl dosáhnout potvrzení římského císařství. Proto vyzval Husa, aby se očistil z výtek kacířství na koncilu v Kostnici. Tam měl Hus trojí veřejné slyšení 5., 7. a 8. června 1415. Odvolací formule byla nejmírnější: „Nikdy jsem těch článků (Viklefových) nedržel ani jich nekázal, a kdybych tak býval učinil, jednal bych špatně, poněvadž je prohlašuji za bludné a přísahám, že nechci se jich držet ani jich hlásat.“ Hus odvolací formulí nepřijal. Dle státního zákona upálen 6. července 1415.

Husova nauka. Jak patmo, hlavním Husovým omylem je jeho nauka o Církvi jako sboru předurčených. Ostatní jsou v Církvi, ale ne z Církve. I když Hus nepopíral všechny reálné podmínky existence Církve, přece tím, že její údovství, příslušnost k ní, postavil na nezjistitelný základ Božího tajného předurčení, Kristova Církve se stává neviditelnou a nepostižitelnou společností, jejíž autorita, svátosti, kněžství jsou prakticky popřeny. Hus a jeho následovníci k těmto důsledkům také dospěli.

I když Husem nastalo církevní a duchovní rozdělení českého národa, nelze zamíchat Husovy znaky ještě čistě katolické (např. Husův celibát a úctu k P. Marii). To může být pro následovníky podnětem k návratu zpět k víře cyrilometodějské.

Svatý otec v r. 1991 při návštěvě naší vlasti vyzval křesťany, aby usilovali o jednotu

❑ Proti potratům

Portugalští občané zamítli v referendu konaném 28. června vládní návrh na liberalizaci zákona o potratech. K umám se dostavilo jen 30% oprávněných voličů, takže referendum bylo neplatné. Návrh pocházel od komunistů a socialistů. Před referendem vyzvali biskupové občany, aby návrh zamítli. Nyní připravují biskupové další společné prohlášení ke vzniklé situaci.

❑ Setkání v nedohlednu

Vatikánský ministr zahraničí Jean-Louis Tauran prohlásil 28. června v Moskvě, že v dohledné době nedojde k setkání Jana Pavla II. s moskevským patriarchou Alexijem II. I když Tauran mluvil o pokrocích ve vzájemných rozhovorech, mluvčí patriarchátu jakýkoliv pokrok popřel. Pravoslavná církev je pro náboženskou svobodu, ale pravoslavní věřící nesmějí být ohrožováni žádnou »náboženskou propagandou«. Tauran dosáhl pokroku v úsilí o navázání diplomatických styků mezi Svatým stolcem a Moskvou.

„založenou nikoliv na uniformitě a konformitě, ani ne na kompromisech, nýbrž na vzájemné úctě a vědomí odpovědnosti vůči společným kořenům“. Uvedl též: „Bude úkolem odborníků vymezit přesnější místo, které mistru Janu Husovi přísluší mezi reformátory Církve, vedle jiných známých postav, jako byli Tomáš ze Štítného nebo Jan Milíč z Kroměříže. V každém případě však, odhlížejíce od teologických názorů, které zastával, nelze Husovi upřít bezúhonnost osobního života, úsilí o vzdělání a mravní povznesení národa.“ (Praha 21. 4. 1990)

Historické údaje podle Zlámalových „Církevních dějin českých“

❑ Rusko monarchií?

Moskevský patriarcha prohlásil, že ještě neuzrál čas k obnovení monarchie v Rusku. Lid byl za komunismu příliš silně ovlivněn protimonarchistickou propagandou. Patriarcha je toho názoru, že jednou dojde k obnovení monarchie.

❑ Neblahé výročí

30. června 1998 uplynulo 10 let ode dne, kdy arcibiskup Marcel Lefebvre ilegálním svěcením biskupů rozloučil Bratrstvo sv. Petra se společenstvím Církve. Jan Pavel II. ustavil papežskou komisi *Ecclesia Dei*, která jednak usiluje o návrat členů Bratrstva k jednotě s papežem, jednak vytváří podmínky, aby ti, kteří chtějí setrvat u obřadu podle římského misálu z r. 1962, mohli bez obtíží praktikovat původní liturgii. Jan Pavel II. udělil početným skupinám tohoto zaměření statut »Společenství apoštolského života«.

Radio Vaticana

❑ K pravdám víry amravů, které je nutno přijmout v souladu s novým Motu proprio Jana Pavla II., patří takové učení jako nepřipustnost kněžského svěcení žen, zákaz eutanázie a prostituce. Je to součástí přísahy, kterou jsou povinni složit při nástupu do funkce nejen nositelé vysokých církevních úřadů, ale také profesori církevních fakult, vedoucí seminářů a faráři.

Radio Vaticana

❑ V misijních zemích přibývá seminaristů

Katolická církev zaznamenává přírůstek především v zemích třetího světa. Jak uvádí statistika, kterou zveřejnil kardinál Jozef Tomko, bylo v letech 1985–1998 zřízeno v těchto zemích více než 140 biskupství nebo obdobných církevních provincií. Počet mužů, kteří se hlásí k přípravě na kněžský stav, vzrostl ze 14 300 na

28 000. Tyto údaje uvedl kardinál Tomko na papežské audienci pro národní ředitele misijního díla.

❑ Rusko uznává katolickou církev

Katolická církev v evropské části Ruska obdržela státní uznání jako náboženská společnost. Arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz oznámil, že apoštolská administratura obdržela od ministerstva vnitra oficiální registraci.

Arcibiskup tím byl nesmírně potěšen. Má na starosti 300 000 věřících katolíků. Toto uznání otevírá dveře pro uznání katolické církve i v asijské části Ruska, jakož i pro uznání dalších církevních organizací a řeholních společností.

V minulém roce podepsal Boris Jelcin i přes protesty západních zemí nový náboženský zákon, který mohl ohrozit existenci katolické církve v Rusku, kde působí již po celá staletí. Podle tohoto zákona patřilo k tradičním náboženstvím jen pravoslaví, judaismus, buddhismus a islám.

V následujících měsících bude nutno registrovat také jednotlivé farnosti. To může vyvolat obtíže, protože místní úřady mají problémy se strukturou katolické církve. Otevřenou otázkou zůstává přítomnost 200 zahraničních duchovních, kteří pracují v Rusku. Rozhovory v Moskvě dále pokračují.

❑ Návštěva papeže v Iráku »ještě stále otevřená«

Návštěva papeže v Iráku v r. 2000 je »stále otevřená«. V současné době vede příslušná jednání kuriální kardinál Etchegaray, předseda Papežské rady pro spravedlnost a mír. Kardinál oznámil, že i plánované mezináboženské setkání ke společné modlitbě na Sinaji v r. 2000 naráží na překážky. Papež by chtěl v r. 2000 na-

Arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz

vštívit také Ur, Abrahámovu kolébku, která leží na území dnešního Iráku.

❑ V Turíně bylo 2,5 mil. návštěvníků

Turínské plátno zhlédlo od 18. dubna 2,5 mil. návštěvníků. 2,2 mil. poutníků bylo oficiálně přihlášeno. 285 000 lidí, kteří přijeli bez ohlášení, se muselo spokojit s pohledem z dálky. Po dobu 56 dnů, kdy byla tato vzácná relikvie vystavena, konalo se zde 280 bohoslužeb pro poutníky. Nejvýznamnějším celebrantem byl papež Jan Pavel II., který zde celebrou mši svatou a pak setrval v meditaci před Turínským plátnem. Příští výstava se uskuteční v r. 2000.

❑ Po 400 letech klášter uzavřen

Před čtyřiceti roky patřil kapucínský klášter v Sursee v německém kantonu Švýcarska k největším kapucínským sídlům. Bylo zde 28 kněží. První kapucíni sem přišli v r. 1608. 28. června letošního roku se poslední kapucín oficiálně rozloučil s tímto klášterem. V důsledku naprostého nedostatku dorostu rozhodla generální kapitula řádu již v r. 1995, že klášter letos opustí. Klášterem budovy budou přeměněny pro jiné sociální a náboženské účely.

-sks-

Bohužel, toto je jen částečný a neúplný nástin obrazu smrti, který maluje naše doba, zatímco se stále víc blížíme ke konci druhého křesťanského tisíciletí. Nestoupá snad z temných barev materialistické civilizace, a zejména z oněch známek smrti (které se množí v sociologicko-historickém rámci, v němž se tato civilizace vyvinula), nové, více nebo méně uvědomělé volání k Duchu, který dává život? V každém případě, i nezávisle na velikosti lidských nadějí nebo beznadějí, zklamání nebo klamů plynoucích z rozvoje materialistických

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

myšlenkových životních systémů, zůstává křesťanská jistota, že Duch vane, kam chce, jistota, že my „máme první dary Ducha“, a že proto můžeme podléhat utrpení doby, která pomíjí, ale „uvnitř toužebně naříkáme a očekáváme... vykoupení našeho těla“ (244), totiž celé naší lidské bytosti, tělesné i duchovní. Ano, naříkáme, ale v očekávání, plném neochvějné naděje, protože právě k této lidské bytosti se přiblížil Bůh, který je Duch. Bůh-Otec poslal „svého Syna... On vzal na sebe tělo, jaké mají hříšní lidé. Bůh pak na jeho těle odsoudil hřích k zničení“ (245). Na vrcholu velikonočního tajemství stanul Boží Syn, vtělený a ukřižovaný pro hříchy světa, po zmrtnýchvstání uprostřed apoštolů, dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha svatého.“ Tento „dech“ pokra-

čuje stále. A hle: „Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti“ (246).

4. DUCH SVATÝ POSILUJE „VNITŘNÍHO ČLOVĚKA“

58. Tajemství zmrtnýchvstání a Letnic bylo hlášáno a prožíváno církví, která je dědičkou a pokračovatelkou svědectví apoštolů o zmrtnýchvstání Ježíše Krista. Ona je trvalou svědkyní tohoto vítězství nad smrtí, které odhalilo moc Ducha svatého a rozhodlo o jeho novém příchodu, o jeho nové přítomnosti v lidech a ve světě. Vskutku, v Kristově zmrtnýchvstání se Duch svatý, Parakletos, zjevil především jako ten, který dává život. „Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše

smrtné tělo svým Duchem, který ve vás sídlí“ (247). Ve jménu Kristova zmrtnýchvstání zvěstuje církev život, který se projevil za hranicí smrti, život, který je silnější než smrt. Současně zvěstuje toho, který dává tento život: Ducha oživovatele. Zvěstuje ho a spolupracuje s ním v dávání života. Neboť jestliže „tělo je mrtvé kvůli hříchu... duch je život pro ospravedlnění“ (248), které uskutečnil ukřižovaný a vzkříšený Kristus. A ve jménu Kristova zmrtnýchvstání slouží církev životu, který pochází od samého Boha, v těsném spojení s Duchem a v pokorné službě jemu. Právě skrze tuto službu se stává člověk stále novým způsobem „cestou církve“, jak jsem řekl v encyklice o Kristu-Vykupiteli (249), a nyní to opakuji v této encyklice o Duchu svatém. Církev spojená s Duchem, je si víc než kdo jiný

1098 »CITEAUX« – 1998 »VYŠŠÍ BROD« 900 LET CISTERCIÁCKÉHO ŘÁDU

Program oslav v Cisterciáckém opatství bl. Panny Marie ve Vyšším Brodě (zal. 1259)

I. ČÁST

Sobota 18. 7. 1998 – slavnost našeho svatého otce Benedikta, patrona Evropy

10.00 hod. – pontifikální mše svatá (hlavní celebrant otec Antonín Liška, biskup budějovický)

11.30 hod. – slavnostní vysvěcení a otevření výstavy: 900 let cisterciáckého řádu – posvěcení nových věžních hodin

12.15 hod. – oběd

14.15 hod. – prohlídka kláštera s odborným výkladem

15.30 hod. – varhanní koncert (O. Novák em. varhaník chrámu sv. Víta v Praze)

17.00 hod. – nešpory

II. ČÁST

Sobota 15. 8. 1998 – slavnost Panny Marie Nanebevzaté, patronky cisterciáckého řádu

9.30 hod. – obláčka a časné sliby (v kapitulní síni)

10.00 hod. – pontifikální mše svatá (hl. celebrant opat P. Alberich)

15.00 hod. – varhanní koncert

III. ČÁST

Sobota 22. 8. 1998

10.00 hod. – pontifikální mše svatá

ze slavnosti sv. Bernarda (latinsky, hl. celebrant P. Maurus Esteve, generální opat cisterciáckého řádu – Řím)

11.30 hod. – vysvěcení nově zrekonstruovaného konventu generálním opatem P. Maurem Estevou

12.15 hod. – modlitba uprostřed dne

12.30 hod. – oběd

14.30 hod. – prohlídka kláštera a videofilm „Cisterciáci“

16.00 hod. – přednáška „Cisterciácký řád a spiritualita“ (prof. P. Ventura, UK Praha)

17.00 hod. – koncert chrámového sboru ze Soběslavi: „Pocta zakladatelům cisterciáckého řádu“

18.00 hod. – nešpory

IV. ČÁST

Sobota 5. 9. 1998 – 100 let poutního místa Maria Rast – slavnost Narození Panny Marie

14.00 hod. – procesí z děkanského kostela na Maria Rast

15.00 hod. – pontifikální mše svatá (opat P. Alberich) – Litanie loretánské (bratři OCist.) – následuje agapé (pohoštění)

Srdečně vás všechny zve Cisterciácké opatství Vyšší Brod

KCK MISIE

Masarykova 46,
75103 Brodek u Přerova,
tel. 0641-741150

A) POUTNÍ MÍSTA
RAKOUSKA, MAĎARSKA
A SLOVENSKA

Zájezd, který se nebude v příštích letech opakovat a který vám v takovém rozsahu nikdo nenabídne. Termín 19.-22. srpna 1998, cena 1850 Kč + 100 DM.

B) ŘÍM II – SANTA MARIA
GORETTI, NEPTUNO,
CASTELGANDOLFO

Inovovaný původní zájezd do Říma rozšířen o další pamětihodnosti. Termín 18. 9.-24. 9. 1998. Cena 3550 Kč + 140 000 it. lir. U obou zájezdů v ceně ubytování se snídaní, doprava zahraničním typem autobusu s WC a klimatizací.

Mimoriadne vydanie
časopisu

M ROSA 3-4/98

80 pútavých farebných strán o mariánskych zjaveniach a ďalších zázračných udalostiach: GUADALOUPE, LITMANOVÁ, MEDŽUGORJE, GARABANDAL, ROSA MYSTICA, LANCIANO, FATIMA, TERÉZIA NEUMANNOVÁ, TURÍNSKE PLÁTNO, TURZOVKA, PÁTER PIO, SR. FAUSTÍNA, CIVITAVECCHIA, DON GOBBI, AKITA, SYRAKÚZY, DAMASK a ďalšie. Cena: 40 Kč

Objednávky:

M ROSA, P.O.Box 147,
814 99 Bratislava 1

Platby:

MAGNIFICAT o.z.,
M ROSA, P.O.Box 105,
690 02 BŘECLAV 2

ČESKÁ BIBLICKÁ SPOLEČNOST (ČBS)

oznamuje změnu adresy i čísla telefonu.

Od 29.6. sídlí na adrese: Thákurova 3, 160 00 Praha 6 – Dejvice;
tel.: 02/20 181 412; fax: 02/243 15 723.

Na této adrese je také možno navštívit prodejnu ČBS.

ČBK

vědom skutečnosti vnitřního člověka, toho, co je v člověku nejhlubší a nejpodstatnější, protože je to duchovní a neporušitelné. Na této úrovni Duch do něho zaštěpuje „kořen nesmrtelnosti“ (250), z kterého vyráží nový život, který je plodem jeho spásonosného sebesedlování v Duchu svatém, a může se proto rozvinout a upevnit jen jeho působením. Proto se apoštol obrací k Bohu ve prospěch věřících, a jim prohlašuje: „Klekám na kolena před Otcem... ať vám mocí Ducha svatého dozrává a sílí tento vnitřní, to je „duchovní člověk“ (251). Díky božskému sebesedlování se lidský duch, který „zná lidské nitro“, setkává „s Duchem, který zpytuje Boží hlubiny“ (252). V tomto Duchu, který je věčný dar, otvírá se trojjediný Bůh člověku, lidskému duchu. Skryté vanutí božského Ducha působí, že se opět

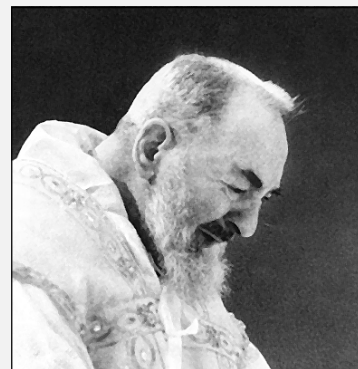
lidský duch otvírá před spásonosným a posvěcujícím otevřením se Bohu. Darem milosti pocházejícím od Ducha vchází člověk do „nového života“, je uveden do nadpřirozené skutečnosti božského života a stává se „příbytkem Ducha svatého“, „živým chrámem Boha“ (253). Skrze Ducha svatého totiž přicházejí k němu Otec a Syn a dělají si z něho příbytek (254). Ve společenství milosti a Nejsvětější Trojice se rozšiřuje „životní prostor“ člověka, je pozvednut do nadpřirozené roviny života božského. Člověk žije v Bohu a z Boha: žije „podle Ducha“ a „myslí na věci Ducha“.

Pokračování příště

Poznámky:

- 244 – Srv. Řím 8,23
- 245 – Řím 8,3
- 246 – Řím 8,26
- 247 – Řím 8,11

- 248 – Řím 8,10
- 249 – Srv. enc. Redemptor hominis (4. března 1979), 14: AAS 71 (1979), pp. 284 a n.
- 250 – Srv. Moudr. 15,3
- 251 – Srv. Ef 3,14–16
- 252 – Srv. 1 Kor 2,10 a n.
- 253 – Srv. Řím 8,9; 1 Kor 6,19
- 254 – Srv. Jan 14,23; sv. Irenej, Adversus haereses, V,6,1; SC 153, pp. 72–80; sv. Hilarius, De Trinitate, VIII, 19–21: PL 10,250. 252; sv. Ambrož, De Spiritu Sancto, I, 6,8: PL 16,752 a n.; sv. Augustin, Enarr. in PS XLIX, 2: CCL 38,575 an.; sv. Cyril Alex., In Ioannis Evangelium, lib. I; II: PG 73,154–158; 246; lib. IX: PG 74,262; sv. Atanáš, Oratio III contra Arianos, 24, PG 26, 374 a n.; Epist. I ad Serapionem 24; PG 26,586 a n.; Didymus Alex., De Trinitate, II,6–7: PG 39,523–530; sv. Jan Zlatoústý, In epist. ad Romanos homilia XIII,8: PG 60,529; sv. Tomáš Akv., Summa Theol. I q. 43, aa. 1, 3–6

W

Modlete se, i když je vám to proti srsti. Kdo se mnoho modlí, bude zachráněn; kdo se málo modlí, je v nebezpečí; kdo se nemodlí, bude zavřzen. Počítá a hodnotí se vůle, nikoliv cit.

W

Neodtrhuj své rty od getsemanského kalicha, chceš-li mít účast na Kristově triumfu.

P. Pio

Liturgická čtení

Neděle 19. 7. – 16. neděle v mezidobí

1.čt.: Gn 18,1–10a
 Ž 15(14),2–3a.3b–4.5bc Odp.: 1a
 2.čt.: Kol 1,24–28
 Ev.: Lk 10,38–42

Pondělí 20. 7. – ferie

1.čt.: Mich 6,1–4.6–8
 Ž 49,5–6.8–9.16bc–17.21+23 Odp.: 23b
 Ev.: Mt 12,38–42

Úterý 21. 7. – Nez.pam. sv. Vavřince z Brindisi

1.čt.: Mich 7,14–15.18–20
 Ž 84,2–4.5–6.7–8 Odp.: srv. 8a
 Ev.: Mt 12,46–50

Středa 22. 7. – Památka sv. Marie Magdalény

1.čt.: Pís 3,1–4a nebo 2 Kor 5,14–17
 Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9 Odp.: 2b
 Ev.: Jan 20,1.11–18

Čtvrtek 23. 7. – Nez.pam. sv. Brigity

1.čt.: Jer 2,1–3.7–8.12–13
 Ž 35,6–7ab.8–9.10–11 Odp.: 10a
 Ev.: Mt 13,10–17

Pátek 24. 7. – ferie

1.čt.: Jer 3,14–17
 Jer 31,10.11–12ab.13 Odp.: srv. 10d
 Ev.: Mt 13,18–23

Sobota 25. 7. – Svátek sv. Jakuba

1.čt.: 2 Kor 4,7–15
 Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6 Odp.: 5
 Ev.: Mt 20,20–28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19.7.	PO 20.7.	ÚT 21.7.	ST 22.7.	ČT 23.7.	PÁ 24.7.	SO 25.7.
Antifona	1136	1150	1166	1768	1197	1213	1673
Žalm	784	783	783	783	784	784	786

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1166	1433	1198	1213	1438
Antifony	1137	1151	1167	1434	1198	1214	1438
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1434	1201	1217	1674
Antifona k Zach. kantiku	706	1155	1170	1435	1202	1218	1439
Prosby	1140	1155	1171	1771	1202	1218	1675
Záv. modlitba	706	1156	1433	1435	1437	1218	1439

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	1219	1264
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1221	1676
Záv. modlitba	706	1159	1175	1191	1206	1222	1439

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1176	1435	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1436	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1776	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1436	1211	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	705	706	1164	1180	1436	1211	1227	706
Prosby	1135	1149	1165	1180	1778	1211	1227	811
Záv. modlitba	706	706	1165	1433	1435	1437	1227	707
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262	1238

Představujeme vám...

Tajemství Marie, Růže tajemné

Rosa Mystica

Rosa Mystica je titul, pod kterým se Maria zjevovala Pierině Gilliové v italském městě Montichiari. Poprvé Maria takto přichází 24. listopadu 1946 – její hrud' byla probodena třemi meči. Byly to rány, které jí zasazovali ti, kdo svůj život zasvětili službě Bohu a nyní opouštějí svá povolání, žijí ve stavu smrtelného hříchu, zaprodávají se nepříteli Církve.

Při třetím příchodu měla Maria místo tří mečů tři růže – bílou, červenou a zlatou. Posedmé spolu s fatimskými vizionáři Františkem a Hyacintou žádala o rozšíření úcty ke svému Neposkvrněnému Srdci, jak si to přála ve Fatimě, a tuto úctu máme spojovat s pobožností k Růži tajemné.

Církevní hierarchie mnohokrát Pierinu vyslychala, ale nerozhodla, že zjevení jsou pravá. Vidění Panny Marie se opakují na různých místech až do roku 1983. Všichni papežové tohoto období s láskou přijímali poselství, které zjevovala Maria – Matka Církve.

O tom všem se více dozvíte z malé brožurky, která se právě objevuje na našem trhu. Najdete zde také informace o medailce „Rosa Mystica“ a v závěru modlitbu k Panně Marii – Mystické Růži.

Brož., A6, 12 str., 5 Kč

Pozn.: Vzhledem k výši poštovního a výplatného ke složenkám budou vyřízeny jen objednávky s min. počtem 10 výtisků. Pouze v případě, že si knížечku objednáte spolu s jiným titulem, budeme zasílat i menší počet.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Život ze síly Ducha a modlitby

Tomislav Ivančič

Prohlubující seminář duchovní obnovy v Duchu svatém. Překlad magnetofonového záznamu přednášek ze semináře konaného v únoru 1989 v St. Virgil v Salzburgu.

Všichni si klademe otázky po smyslu lidského života, po svém vztahu k Bohu, po své zkušenosti s vedením Duchem svatým. Seminář prof. Ivančiče řeší právě tyto problémy. Přednášky jsou podány srozumitelně a přesvědčivě. Každý jistě najde v této knize odpověď na závažné otázky svého života.

Ukázky z knihy:

„Duch svatý není lékem, on je lékařem. Uzdravuje nejdříve ducha, a teprve pak tělo... dokud se nezřeknu hříchu v sobě, dokud mu takříkajíc neumřu, dotud se ve mně nemůže nic udát... když mám jako cíl obdržet ovoce Ducha svatého, pak se musím modlit a musím kopat řečiště...“

Když se ptám, proč věřím Ježíši z Nazareta, pak mohu klidně říci: Protože jen on mi může dát jasnou odpověď... Je tedy jediné potřebné, a to být jeho přítelem...“

Věř, jak říká Ježíš, že radostné poselství je před tvými dveřmi. Obrát se a věř této radostné zvěsti...“

Smysl mého života není zde na zemi. Smysl života je nad smrtí. Proto nemohu být zde na zemi nikdy zcela uspokojen. Nemohu mít zde prostě všechno. Zde jen ztrácím. Proč bych měl být smutný? ...“

Brož., A5, 172 str., předběžná cena 75 Kč

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Matica cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1